

είπωμένου Βιβλικού χωρίου δὲν ὑπάρχει κόσμος ἔμμορφης ὕλης, καθεαυτὸς κόσμος, γι' αὐτὸ τὸ λόγο (τουλάχιστο), χωρὶς τὸ Βιβλικὸ αὐτὸ χωρίο δὲν ὑπάρχει οὔτε ἀρχή-ξεκίνημα κόσμου. Διότι πῶς Βιβλικά μπορεῖ νὰ νοηθῆ ἔμπρακτῃ ἀρχή-ξεκίνημα κόσμου, δηλαδή ὁ κόσμος (στὴν ἀρχὴ του ἔστω), χωρὶς τὸ χωρίο αὐτό; Καὶ εὐτυχῶς, ὑπὲρ τοῦ συγκλίνειν πρὸς τὸ φιλόανθρωπο «μία ποιμήν, εἰς Ποιμήν», ἡ ἐπιστήμη κατανοεῖ κάπως εὐνοϊκὰ αὐτὰ τὰ βασικά θεωρικὰ πράγματα (σελ. 66). Οἱ Βιβλικά στηριγμένες, ἀλλὰ ὑποθετικὲς ἀκόμη, θεωρήσεις αὐτῶν τῶν βαθύτατων καὶ λεπτότατων βάσεων μόλις ἀγγίζουν τὸ Πρόβλημα. Κάποια νύξη ὅμως, ἔστω ἀτελής καὶ ὑποθετικὴ, χρειάζεται νὰ γίνῃ. **Εἶναι ὁ Καιρὸς.**

Χωρὶς τὰ ἀντιστατικὰ ἐνιαῖα «μέτρω καὶ ἀριθμῶ καὶ σταθμῶ», ἴσον χωρὶς κάποιο ρυθμογέννητο «ὄριο-σχῆμα καὶ μαθηματικὰ μορφοποιούντα καὶ αὐτοελκτικὴ ὕλη-χῶρος», ὑπάρχει μόνο «ἄμορφος ὕλη»: κάποια χύδην γενικευμένη ὄντοτητα «προ-ὕλη», πρωτύλη, ἄμορφη ὕλη-χῶρος, ὑπερ-ρευστότατης ὕφης κάπως ὁμοίας παντοῦ, ἴσον προκοσμικὸς δυναμικὸς χῶρος ἀραιότατος (κάπως προ-οὐράνιος, ὄντας ἄγονος), **χωρὶς** ἀκόμη ὑπολογίσιμη τάση πρὸς κοσμογονία-χρόνο. Πιθανῶς τέτοια «ἄμορφη ὕλη-χῶρος» μακροχωρικὰ παν-ἐκτεινόμενη, εἶναι μικροχωρικὰ κοινῆς ὕφης θεμελιωδῶς ὑποκβαντικῆς, ὑπο-ἀκτινοβολιακῆς, ὑποκυματικῆς. Ὅποτε στὴν τέτοια ὑποκβαντικὴ ὕψη ἀνάγεται θεμελιωδῶς ἀέναα ὄλο τὸ συμπαντικὸ ὄν, σάν κτίσμα κτισμένο κάποτε ἀρχικὰ ἀλλὰ καὶ ἀέναα κτιζόμενο-διατηρούμενο. (Χαρά Θεοῦ, 1947, σελ. 130-212, καὶ Hypothesis One, 1952, σελ. 47-55, τοῦ ἀναρμόδιου γράφοντος. Καὶ Sciences et Avenir, No. 201, Νοέμβριος 1963, «μὴ νέα θεωρία τῆς ὕλης, πρὸς τὸν ὑποκβαντικὸν κόσμον», τῶν ἀρμόδιων ἐπιστημόνων L. de Broglie, J. P. Vigièr, W. A. Baum).

Ἄς ἐπιτραπῆ ἀνοχὴ γιὰ μιὰ ἀπλῆ ἐρευνητικὴ νύξη αὐστηρὰ ὑποταγμένη στὴ ΒΙΒΛΟ, διότι ἡ κάπως φιλο-ἐνοποιούσα νύξη τούτη βασικὰ τείνει νὰ ὑπηρετῆ τὸ Θεοθέλητο συγκλίνειν μεταξὺ Βίβλου καὶ Ἐπιστήμης, κάπως. Λοιπὸν ἐκεῖ πού «ἐν ἀρχῇ» δὲν ὑπῆρχαν τὰ ὄντα, δηλαδή «ἐξ οὐκ ὄντων» στὸν πληθυντικὸ ἀριθμὸ τους, ἡ Θεία παντοδυναμία ἀπὸ ἀγάπη ὑπῆρξε «ἡ κτίσασα τὸν κόσμον ἐξ ἄμορφου ὕλης» στὸν ἐνικὸ ἀριθμὸ αὐτῆς τῆς ὕλης, οὐσας ἐνὸς καὶ κοινοῦ προκοσμικοῦ ὄντος ἄμορφης πρωτύλης. Μάλιστα τὰ ὄντα τὰ ἐκτίσε-ἐποίησε (ἐσμίλεψε-ἐφιλοτέχνησε: Σοφία Σολομώντα 7, 1 καὶ 21) ὁ ΩΝ, ἀξιοχαρῶς Ἔργαζόμενος (Ἰωάννου 5, 17), ἀπὸ τὴν ὑπάρχουσα προκοσμικὴ ἄμορφη πρωτύλη μὲ τὸν ἐνιαῖα τριαδικὸν τρόπο Του τοῦ «**πᾶντα μέτρω καὶ ἀριθμῶ καὶ σταθμῶ διέταξας**», στὴν ὁποία τούτη ἐμπνευσόχαρη δράση-ρῆμα Του πού δημιούργησε-δημιουργεῖ τὸν πανουράνιο Μεγάλον Διάκοσμον, ἀντιστατικώτατα «**πάσης κινήσεως κινήτικώτερον σοφίας**»

ἐστί. Αὐτὰ τὰ χωρία, τοῦλάχιστο, ἀλληλένδετα ΒΙΒΛΙΚΑ προσφέρουν κάποια συνεπῆ ἐνοποιημένη θεὰ ἀβίαστα ἐξηγοῦσα τὸ πῶς ἐκτίσθη-ἐποίησε (καὶ ἀέναα συντηρεῖ) ὁ Ὄν τὸν κόσμον καὶ τὰ πάντα. (Γένεση 1, 1. Ἱστοριογραφία Μακαβαίων Β' 7, 28. Σοφία Σολομώντα 7, 1, 21, 22-24. Σοφ. Σολομ. 7, 17. Σοφ. Σολομ. 11, 17, 20. Ἰωάννου 5, 17). Τὸ πῶς ὄντολογικά-προελευσιακά ἐξηγεῖται ἡ προκοσμικὴ ἀμορφὴ ὕλη εἶναι μελλοντικὸ Πρόβλημα, προβλεπόμενον στὴ ΒΙΒΛΟ πρὶν χιλιάδες χρόνια, μάλιστα πρὸς φιλάνθρωπην δόξαν Του. [Σελίδες 65, 66, 70, 95, 96, 103, 104, 105, 109].

«Θεὸς ἐγγίζων ἐγὼ εἰμι, λέγει Κύριος, καὶ οὐχὶ Θεὸς πόρρωθεν.....» «μη οὐχὶ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν ἐγὼ πληρῶ; λέγει Κύριος». Ἰερεμίας 23, 23-24. Ἄς διευκρινιστῆ ὅτι κατὰ κανόνα (μὲ ἐξαιρέσεις) ὅπου ἡ Βίβλος λέγει «Κύριος» ἐννοεῖται «Ἰαχβὲ» (Ἰεχοβάς), σημαίνοντας: ὁ Ὄν καὶ ὁ Ἦν καὶ ὁ Ἐρχόμενος, ὁ ἀχρονος Ὄν. «οὕτω λέγει ὁ Ὑψιστος καὶ Ὑπερτάτος, ὁ κατοικῶν τὴν αἰωνιότητα, τοῦ ὀποίου τὸ ὄνομα εἶναι ὁ Ἅγιος». Ἡσαίας 57, 15. «κατοικῶν τὸν αἰῶνα», στὴ μετάφραση τῶν Ἑβδομήκοντα. Ὡστε ὁ πάντοτε Παρὼν, σὲ κάποιο αἰώνιο παρόν Του (ἀσύλληπτο ἀνθρωπομορφικά) εἶναι καὶ πανταχοῦ Παρὼν. «Τὸ γενόμενον ἤδη ἐστί», «καὶ ὅσα τοῦ γίνεσθαι ἤδη γέγονε». Ἐκκλησιαστής 3, 15. «πρὶν Ἀβραάμ γενέσθαι ἐγὼ εἰμι», λέγει ὁ Κύριος γιὰ τὸν Ἐαυτὸ Του. Ἰωάννης 8, 58. «Ἴδοὺ ὁ οὐρανὸς καὶ ὁ οὐρανὸς τῶν οὐρανῶν δὲν εἶναι ἱκανοὶ νὰ Σὲ χωρέσωσιν». Χρονικῶν Β' 6, 18. (Πιθανῶς τὸ σύνολο σύμπαν μας μὲ τὰ τρισεκατομμύρια τῶν γαλαξιδῶν του εἶναι μοναχὰ ἓνα κύτταρο μὲ τὰ ἀναπνοϊκῶς ἀναπαλλόμενα ὄριά του, μέσα σὲ κάποιαν ἄλλη ἀσύγκριτα πλατύτερη θάλασσα ἄλλων ἀπειράριθμων κυττάρων-συμπάντων. Ὑπόθεση ἐξεταζόμενη στὴν ἐργασία «Πρώτη Ὑπόθεση, ἡ, ἡ μηχανικὴ τοῦ θαύματος», τοῦ γράφοντος. Ἔκδοση στὴν ἀγγλική, σελ. 45-78. 1952). «ὁ ὁμόςας ἐν τῷ οὐρανῷ ὁμνύει ἐν τῷ θρόνῳ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐν τῷ Καθήμενῷ ἐπάνω αὐτοῦ». Ματθαίου 23, 22. Ἐντονα δηλαδὴ τονίζεται ἡ κάποια ὄντολογικὴ στενὴ σχέση μεταξύ Ποιητοῦ οὐρανῶν ἀφενὸς καὶ οὐρανῶν ἀφετέρου, διότι ἀκριβῶς ὁλόκληρη τὴν ὑπαρξὴ των οἱ σύνολοι οὐρανοὶ τὴ χρωστοῦν (καὶ μάλιστα ἀέναα) στὸν Ὑπαρξοδότη τους. Ἀνάλογη στενὴ σχέση ζωηρὰ τονίζεται στὸ περίφημο «ἐν Αὐτῷ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν», τοῦ Παύλου στοὺς Ἀθηναίους. Πράξεις 17, 28. Ἐπιτρέπεται συναφῶς νὰ εἰπωθῆ ὅτι ὁ ἀριθμὸς δύο τοῦ ἰδεαλιστικοῦ δυισμού δὲν ἐπαρκεῖ θεωρικὰ γιὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴ σύνολη θεὰ τοῦ Προβλήματος (τοῦ σύνολου ὄντος σὺν ὄντος), ὅπως ἐπίσης δὲν ἐπαρκεῖ ὁ ἀριθμὸς ἓνα τοῦ μονισμού, εἴτε τοῦ ὕλισμοῦ. Τὰ πράγματα δὲν εἶναι τόσο ὑπερβολικὰ ἀπλᾶ, ὅπως θὰ βόλευε ἔστω. Καὶ πάντως τὸ Πρόβλημα παραμένει γιὰ τὸ μέλλον, τοῦ Κυρίου ἐλπιζόμενα ἀνεχομένου καὶ βοηθοῦντος τοὺς ἀνιδιοτελεῖς καὶ ἀφιλοδόξητους ἐρευνητῆς, φιλάνθρωπα

Του. Διότι ὁ Ὦν ὁ ὁποῖος (ἀσύλληπτα) εἶναι «τὰ πάντα ἐν πᾶσι», φι-
λάνθρωπα ἐπιτρέπει ὥστε «τὰ Πνεῦμα πάντα ἐρευνᾶ, καὶ τὰ βάθη τοῦ
Θεοῦ» σὲ ὅσα πλήθη ἐρευνητῶν Αὐτὸς θέλει. Πάντως, ὁμολογεῖται, με-
γάλος τρόμος ἢ θεολογία, ὅπου κατὰ τὴ φράση τῶν Πατέρων «θεολο-
γεῖν ὡς σχοινοβατεῖν (ἀκροβατεῖν)». Α' Κορινθίους 15, 28, καὶ 2, 10.

Ἡ λέξη «Πνεῦμα» ἔχει τὶς ἀκόλουθες ἀριθμολογικὲς ἀρμονίες στὸν
ἀριθμὸ 576 ὅπου ψηφίζεται. (σελ. 86). 576 ἴσον $549 + 3^3$ (ὅπου 3^3 ὑπο-
σημαίνει τὰ τρία ἀξιώματα τοῦ Κυρίου, Ἀρχιερατικό, Προφητικό, Βα-
σιλικό, καὶ ψηφίζεται «ἀγίαζε» ὅπως καὶ «βάθη 7»). Ἐπίσης 576 ἴσον
 9×4^3 , ἢ καιρὸς 360 σὺν ἱερὸς κύβος 216, ἢ 6×96 , ἢ $333 + (3 \times 3^4)$, ἢ
 $123 + 453$, ἢ $144 + (216 + 216)$, ἢ $270 + (153 + 153)$, ἢ $330 + (123 +$
 $123)$ ὅπου τὸ σχολιασμένο ἑλληνικὸ 330 (σελ. 78-80) συνοδεύεται ὑπη-
ρετικὰ δυὸ φορές ἀπὸ τὸ 123 ψηφιζόμενο «Ἑλληνη», ὄχι ἀσχετο μὲ τὸ
ὑπὲρ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνος ἐρμηνευόμενο «καὶ πάλιν δοξάσω» τὸν Χριστό,
στὸν Ἰωάννη 12, 28. Περαιτέρω, τετρακτὺς ἐπὶ τὸν Βιβλικὸ ἀριθμὸ 144,
δηλαδή τετραπλᾶ («Δ'») τὸ «θεῖον», ἴσον 576, ἐνῶ τριπλᾶ («Γ'») τὸ
«θεῖον», ἢ 3×144 , ἴσον $216 + 216$, ἢ 432. Ἀκόμη, ἀναλύοντας ἕνα καιρὸ
σὲ δυὸ μισά, $(180 + 180) + 216 = 576$. Μιὰ τετρακτὺς (4) τοῦ 576, ἢ
 $(4 \times 360) + (4 \times 216)$, ἴσον 2304, δίνει ἀκριβῶς τὸ χρονικὸ ξάνοιγμα ἀπὸ
τὸ 4 π. Χ. (ἔτος τῆς γέννησης τοῦ Κυρίου) μέχρι τὸ ἀκριβὲς τέλος τοῦ
ἑσχατου καιροῦ στὸ 2300 μ. Χ. Στὸ σπουδαῖο ἀριθμὸ 430 (σελ. 34)
προστιθέμενος ὁ $(73 + 73)$ ἴσον 146 (σελ. 80), δίνει 576. (Στὸν 146 ψη-
φίζονται καθεμιά ἀπὸ τὶς λέξεις: «παναγία», «διάνοια» καὶ «δρᾶμα» δη-
λαδή δρῶμενο πράγμα). Καὶ ὅπως ἡ λέξη «πνεῦμα» σὰν ἀριθμὸς 576
ψηφίζεται τριαδικὰ «πνεῦμα» «ἀετός» «φραίνει», ἔτσι καὶ πολλαπλασιάζ-
εται τριαδικὰ, ἐπὶ τρία, δίνοντας 3×576 ἴσον $864 + 864$, ἴσον 1728,
ἴσον ὁ Βιβλικὸς κυβισμὸς $12 \times 12 \times 12$ τῆς πόλης τῶν θεωμένων ψυχῶν
τῆς οὐράνιας Ἱερουσαλήμ, στὴν Ἀποκάλυψη 21, 14-17 (σελ. 28). Καὶ
576 σὺν $(144 + 144)$ ἴσον 864. Τῶν ἀρχαίων τὰ «ΔΙΩΝ» καὶ «ΘΕΩΝ» ψη-
φίζουν 864, ἢ 850 σὺν $(7 + 7)$ «Θεῖον μέθοδος δομῆς» ψηφίζει 864. (σ. 39).

Σὲ μιὰ χιλιετία πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος 2300 μ. Χ., δηλαδή στὸ 1300
μ. Χ., προσθέτοντας 153 φτάνομε στὸ 1453. Καὶ περαιτέρω προσθέτον-
τας μιὰ τριάδα 153 ἴσον 459 (ὅσο ψηφίζει «οἰήματι», καὶ «βασιλείας») ἀνα-
τέλλει τὸ 1912 (σελ. 34), κάπως τὸ ἔτος ἀνάστασης ἐπίσης καὶ γιὰ τὴ
λαομάννα Κίνα, διότι τότε στὸ 1912 ἡ Κίνα τοῦ εὐγενικοῦ κίτρινου Ἀδελ-
φοῦ ἀνακηρύσσεται σὲ δημοκρατία ὕστερα ἀπὸ μιὰ σειρά ἀπελευθερω-
τικῶν ἀγώνων καὶ ἐπαναστάσεων. Τὸ προοδευτικὸ Μεξικὸ προηγήθηκε
στὸ 1911, κάπως, μετὰ τὸ ὀριακὸ 1909-1910 (σελ. 30).

Σύμφωνα μὲ τὰ «ἡμερονύκτια» (πάλη φωτὸς καὶ σκότους, σ. 42) καὶ τὸ
«καθαρισθήσεται» τοῦ Δανιὴλ 8, 14, ὁ μὲν ἀρχαιοελληνικὸς ὄρος «ἡ κάθαρι-
σις» ψηφίζει τὴν κλείδα 549, ἡ δὲ συναφὴς φράση «ἡμέραι καθάρσεως

κόσμου» ψηφίζει 2300, όσο και ο αυτο-όρισμός του Κυρίου σάν νικητή-ριο «Φως κόσμου» στον 'Ιωάννη 8, 12 (Ίσον 2300), τὰ 2300 μεταχριστιανικά χρόνια. 'Επιτρέπεται νά ὑποθεθῆ ὅτι «ἡ κάθαρσις» ἦταν καί «κάθαρσις 8» (δηλαδή τοῦ Κυρίου τῆς 'Ογδόης); 'Ο θαυμαστής τοῦ Πυθαγόρα Πλούταρχος στό βίο τοῦ Φάβιου Μάξιμου (4) (περιοδικό «'Ιλιός» 'Ιαν.-Μαρτ. 1961) ἐξυμνεῖ τήν τριαδικότητα 3 καί 333, καί στό βίο τοῦ Θησέα (36) ἐξυμνεῖ τήν ὀγδόη ἡμέρα καί τήν ὀγδοάδα, μεταδίνοντάς μας ἀπ' τήν ἀρχαία μύηση ὅτι αὐτή ἡ ὀγδοάδα (8) «*χαρακτηρίζει τὰ μόνιμον καί τὸ ἀσφαλές τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖον ὀνομάζομεν 'Ασφάλιον καί Γαιήοχον*». Οἱ ἀπό τοὺς μύστες πλασμένοι αὐτοὶ ὄροι, σέ ἓνα κόσμον ποῦ μυητικὰ ψηφίζει τὰ κατὰ παράδοση μυστήριά του, ψηφίζουν: ἀσφάλιος 1000 + 12, ἢ 850 + 162 (τὸ μισὸ τοῦ 324, σελ. 94 μέση), γαιήοχος 962, πιθανῶς ἀλληγορώντας τήν ἐξίσωση σελ. 29 (τοῦ 19962 ἢ 1962, ποῦ χριστοκεντρικά ψηφίζεται «*Ἤ. Κύριος Κυριακῆς ὀγδόης*», σελ. 78), τὸ δὲ ἄθροισμὰ των 10!2 σὺν 962 ἶσον 1974 (ὁ πρῶτος μ. Χ. χρόνος μετὰ τὸ τέλος τῆς δωδεκαετίας 1961-1973). 'Η δὲ διαφορά μετὰξὺ 1012 καί 962 εἶναι ὁ περίφημος ἀριθμὸς 50, ὁ τῆς πεντηκοστῆς τοῦ 'Αγίου Πνεύματος καί τῶν προφητειῶν τῶν 'Ελλήνων (σελ. 40, 41) τῆς 'Ορθοδοξίας, χριστοκεντρικά. Οἱ γλωσσοπλάστες μύστες πρόσεχαν στοὺς ὄρους (τῶν ψηφισμῶν) ἀκόμη καί τὴ σειρά τῶν γραμμάτων σέ μιὰ λέξη, ὅσο ἦταν μπορετό. Μιλώντας μὲ τὸν 'Ιππία εἰρωνευόμενο τὸ δίκιο, ὁ Σωκράτης τὸν μαστιγώνει μυητικὰ, ρωτώντας τὸν «*ποῖα καί πόσα γράμματα ἀποτελοῦν τὴ λέξη ΣΩΚΡΑΤΗΣ;*», μάλιστα βάζοντας τὸ ποιὸν πρὶν ἀπὸ τὸ ποσὸν τῆς ὀγδοάδας (8) τῶν γραμμάτων... Ὅλα αὐτὰ (καί ἄλλα ποῦ παραλείπονται) εἶναι λοιπὸν μονάχα .. σκέτες συμπτώσεις; (Σελ. 73-75, καί 27 χαμηλά, καί 28).

'Εκεῖνο τὸ «*ἡμέραι*» ἔτη, ψηφίζει 164, κάπως κάνοντας τὴ δισχιλιετία 1836 σὺν 164 ἶσον 2000, ὅπου τὸ μισὸ τοῦ 164, ἢ 82, σὺν 1836 κάνει 1000 σὺν 918, ἢ 1918. Καί (864 + 864) σὺν 272 (ὅσο ψηφίζει «*ἀρμονία*») ἶσον 2000 (καί σελ. 28 ψηλά). «*Ἁγίου Θεοῦ δρόμος*» ψηφίζει 484 + 484 + 484 ἶσον 1452 ('Αναγέννηση, σελ. 83 μέση, σελ. 14 χαμηλά, καί σελ. 71), ὅσο ψηφίζει καί «*κύματα ὄντος*». «*Προτεταγμένοι καιροὶ Πατρὸς Κυρίου*» ψηφίζει 2996. «*Πρόσωπον κάλλους Κύριος*» ψηφίζει 3001. (Μὲ εὐνότητα ἀλληγορικὰ βάρη, ὑποταγμένα στὴ Βίβλο). «*Μυστήριον ἀλλαγῆς*» ψηφ. 1451, ὅσο καί «*ἀποκρύφους*», καί «*στερέωμα*». Καί «*Πρόσωπον*», «*πρὸς Κυρίου*», «*Σὺ Ὄν*», ψηφ. 1450. [Σελ. 35, 73, 83].

Στῆς Γένεσης τὰ κεφάλαια 28 καί 32 ὁ εὐλογημένος «*Ἰακώβ*» (ψηφ. 800 + 33, ὅσο καί «*Κύριος διαύγειν*») 1700 χρόνια πρὸ Χριστοῦ προγεύεται τὴ δυαδικὴ οὐρανο-γῆινη (ἢ, κάλλιο, γηινο-οὐράνια) Βασιλεία τοῦ Θεοῦ τῶν χρόνων 2996-3001 μ. Χ., καί λίγο μετέπειτα. «*Ἰδοὺ ἡ κλίμαξ ἐστηρικμένη ἐν τῇ γῆ, ἧς ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ οἱ ἄγγε-*

λοι του Θεού ανέβαινον και κατέβαινον ἐπ' αὐτῆς, ὁ δὲ Κύριος ἐπετεή-
 ρηκετο ἐπ' αὐτῆς». Καὶ εἶπε ὁ Ἰακώβ γιὰ τὸν τόπο ἐκεῖνο ὅπου εἶχε κοι-
 μηθῆ (προτυπώνοντας μετὰστασὴ του, αὐτοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων)
 «ἔστι Κύριος ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ἐγὼ δὲ οὐκ ἤδειν». Δὲν τὸ ἤξερε, τοῦ
 ἀνοιξαν ὁμοῦς οἱ οὐρανοὶ (ὄρατά του) καὶ τὸ εἶδε. «ὡς φοβερός ὁ τόπος
 οὗτος... οἶκος Θεοῦ, καὶ αὐτὴ ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ». Ἡ γῆ εἶναι ἡ ἡρωϊκὴ
 πύλη (Ματθ. 7, 13-14) ποὺ ὁδηγεῖ στὸν οὐρανὸ, στὴν οὐράνια βασι-
 λεία τὴν κάπως ἀνώτερη τῆς γήινης, ἀκατάργητης καὶ αὐτῆς καὶ ἀπο-
 τελοῦσας μέρος (προέκταση πρωτύτερη) τῆς οὐράνιας βασιλείας. «Καὶ
 συνήτησαν αὐτὸν οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ. καὶ ὅτε εἶδεν αὐτοὺς ὁ Ἰακώβ
 εἶπε: στρατόπεδον Θεοῦ εἶναι τοῦτο· καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ἐκεί-
 νου **Μαχαναῖμ**» ποὺ ἀκριβῶς σημαίνει «δύο στρατόπεδα» (δυσιαδικὴ
 γηινο-οὐράνια Βασιλεία). «Ἰσραὴλ ἔσται τὸ ὄνομά σου, ὅτι ἐνίσχυσας
 μετὰ Θεοῦ», «καὶ ἐκάλεσεν Ἰακώβ τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ἐκεῖνου εἶδος
 Θεοῦ· εἶδον γὰρ Θεὸν πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, καὶ ἐσώθη μου ἡ
 ψυχή». («Ἰσραὴλ» ἴσον 349 μονάδες, ὅσο ψηφίζει καὶ «ρηῖμα ἐν λιμένι»,
 δηλαδὴ δράση σὲ ἀσφάλεια νικηφόρα καταλήγουσα. Καὶ «ρηῖμα ἐν λιμένι
 Ἁγίου» ψηφίζει ὅσο τὰ «Ἰακώβ», «Κύριος διάγει», 833). Γένεση 28,
 10-19. Καὶ 32, 1-2. Καὶ 32, 26-30. (Τὸ ἑβραϊκὸ «Φανούηλ», πρόσωπο
 Θεοῦ, ψηφ. 1059, ὅσο καὶ τὰ βαθιὰ ταυτόσημα «Κύριος βασιλεία», καὶ
 «βασιλεία Πιστις» τὰ ὁποῖα τρία τοῦτα, Τριαδικὰ ἐνιαῖα, εἶδε ὁ Ἰσραὴλ
 προγενεστικὰ καὶ προτυπωτικὰ, σχεδὸν πέντε χιλιάδες χρόνια πρὶν ἀπὸ
 τὸν Θεοταγμένον καιρὸ τους τοῦ 3000 μ. Χ.).

Ἄς ἐπιτραπῆ λίγη ἀνοχὴ ἀκόμη, γιὰ τοὺς ἔμμεσα ὑπηρετοῦντες ψη-
 φισμούς, ἀνήκοντες σὲ περιοχὴ Θεοδοξάζουσας μύησης κάπως, ὄχι αὐ-
 στηρῆς ἐπιστήμης. «Ἐνίσχυσας μετὰ Θεοῦ νῦν» ψηφίζει 2996, ὅσο καὶ
 «ἠνεώχθησαν οὐρανοὶ ἀληθεία ὑμῖν», καὶ «διάνοια πίστις πρὸ προσώπου» καὶ
 «ἐπιγνώσομαι Κυρίου ΧΡ. βάθη 7», καὶ «ἐνίσχυσας μετὰ Θεοῦ καινῆς γῆς»,
 καὶ «Γ' Ἐλευσις πρὸς ἀγάπης Κυρίου» καὶ «πρόσωπον εἶδος Θεοῦ=ἀλ-
 λαγὴ ΧΡ.», καὶ «πρόσωπον Θεοῦ ἀγιότητος θεμέλια». (Καὶ σελ. 28, 54, 56,
 57, 59, 86). Συναφῶς, «πρόσωπον Πρόσωπον-πηγῆ Α'» (δηλαδὴ, πρό-
 σωπο πρὸς Πρόσωπο μέσα στὴ Μιὰ Πηγὴ: Αὐτόν, Ἰωάν. 4, 11, Ἀπο-
 κάλ. 22, 17, Α' Κορινθ. 13, 12) ψηφίζει 3000, ὅσο καὶ «πηγὴ πρόσωπον-
 στερέωμα» (ὅπου ὁ Ὄν κάπως συνθεωρεῖται μὲ τὸν παν-οὐρανὸ θρόνον
 Του, μιὰ ὑπερβατικὴ θεώρηση σχετιζόμενη, πιθανὰ ἐρμηνευτικὰ, μὲ τοῦ
 Κυρίου τὴ βαθυστήμαντη φράση «ὁ ὁμῶσας ἐν τῷ οὐρανῷ ὁμνῶει ἐν τῷ
 θρόνῳ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐν τῷ καθημένῳ ἐπάνω αὐτοῦ», ὅπου Κύριος
 Ποιητῆς καὶ σύνολος οὐρανοῦ κάπως συν-θεωροῦνται, μὲ ὑποτελεῖ τὸν
 οὐρανὸ βέβαια. Ματθαίου 23, 22). Ἐπίσης «εἶδος προσώπου Θεοῦ Α'
 ἀμπέλου» (μιᾶς ἀμπέλου) ψηφίζει 3000, ὅσο καὶ, Ἀγιοτριαδικὰ, «Ὄν
 Αἰώνιος συντέλεια 8» (Γένεση 21, 33, Ἑβραίου 9, 14). «Ἐλευσις Κυρίου

E. P. PASCAL II
 ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

περιούσιον λαόν» (ὁ σῖτος Του, Ματθ. 13, 30, 43) ψηφ. 2996, «Πατὴρ Κύριος βασιλεὺς θεῶν» (Δευτερονόμιο 9, 25, Κορινθ. Α' 15, 28) ψηφ. 3001.

Στὸν ἀριθμὸ 1461 (ὑπόσημ. σελ. 29) ψηφίζονται Τριαδικὰ κάπως, «αὐτοθυσία ἀγνεία», «ὄπλοι οὐρανοῦ ἀγνεία» (ἢ καὶ «ἀγνεία οὐρανοῦ δριον», ἀλληγορικά), καὶ «οἶκος οὐρανοῦ». Ἀλλὰ καί, ἐναντιότροπα, «Ἀπολλύων» ('Αποκάλ. 9, 11), καὶ «σκοῖτος καιροῦ» (τοῦ ἐνὸς καιροῦ ἀπὸ 1461 μέχρι 1821), καὶ «ἀντίχρ. οἶκος», καὶ «ἀντίχρ. ἠγοίγη καιρὸν» (1451). (636 + 630 = 1266, ὅπου 630 ψηφ. «Νόμου», κλπ., κρυπτικά). Ὡστε τὸ «μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος», σύμφωνα μετὰ ἀλόκληρη τὴ Βίβλο, δὲν σημαίνει μιὰν ἄνευ δρωῶν εὐλογία ὑπὲρ τῶν μὴ τηρούντων τὶς Ἐντολές Του, ὅπως δὲν τὸ ἐσήμαινε γιὰ τὸν καθαιρεθέντα πρῶτον περιούσιο λαὸ Του (τοὺς Ἑβραίους). Ματθαίου 28, 20. Ὁ Κύριος εἶναι μαζί με τοὺς βαπτισμένους χριστιανούς Του, ἰδιαίτερα, πάντοτε, ἀλλὰ ὄχι μόνο γιὰ νὰ τοὺς εὐλογῆ-δοξάζῃ... Ἐάν δὲ οἱ χριστιανοὶ Του οἱ μὴ τηροῦντες τὶς Ἐντολές Του βαυκαλίζονται (σάν τοὺς τότε Ἑβραίους Του φαρισαίους κλπ.) νὰ νομίζουν ὅτι ἔχουν δεμένο τὸ γαῖδαρό τους ἐξασφαλισμένα, μόνο καὶ μόνο διότι εἶναι χριστιανοὶ Του, οἱ χριστιανοὶ τοῦ καλοκάγαθου Παντοκράτορα, τότε ὄχι μόνο πλανῶνται πλάνη μεγάλη ἀλλὰ καὶ εἶναι θεομπαῖχτες πειράζοντες καὶ μυκτηρίζοντες Ἐκεῖνον ποὺ δὲν μυκτηρίζεται... Ἀκριβῶς, τότε, ἀλληγορικά γκρεμίζονται μόνοι των, πέφτοντας ἀπὸ τὸ πτερύγιό τοῦ ἱεροῦ μετὰ τὴν ἀλλαζονικὴ ψευτοπεποίθησις ὅτι δὲν ἔχουν νὰ πάθουν τίποτα πέφτοντας καὶ ξεπέφτοντας, διότι ἔχουν ὅπωςδήποτε... μπάρμπα στὴν Κορώνη (τὸν Κύριο, τὸν Κύριό τους)... Οἱ τέτοιοι «χριστιανοὶ» θὰ πέσουν σάν στοῦ Λουκᾶ 6, 46-49 τὸν μελλοντικὸ καθρέφτη τους, ὅπως καὶ οἱ ἄθεοι. Διότι, «γνοὺς δὲ αὐτῶν τὰ ἔργα παρέδωκεν αὐτοὺς εἰς σκοῖτος, καὶ νυκτὸς ἔρχεται ὡς κλέπτῃς»... (Λόγου χάρι, εἶδαμε τὸ «σκοῖτος καιροῦ» ποὺ ψηφ. 1461, ἐνῶ τὸ «νυκτὸς» ψηφίζει ὅσο καὶ «Ἀψινθος» 1040, κτλ. σελ. 29, 52 χαμηλά, 38 χαμηλά). «ἀεμαράνθη δὲ ὡσπερ μολόχη ἐν καύματι, ἢ ὡσπερ στάχυς ἀπὸ καλάμης αὐτόματος ἀποπεσῶν», δηλαδὴ μόνος του, σὲ αὐτοδικία, σὲ ἐνοχὴ του ποὺ τοῦ ἀνήκει. Καὶ «ὁ γνωρίζων αὐτῶν τὰ ἔργα καὶ σιγῆσει νύκτα καὶ ταπεινωθήσονται». Ἰωβ, 24, 14 καὶ 24. Καὶ 34, 25.

Ὁ ἐνιαῖα τριπλὸς πειρασμὸς τοῦ Κυρίου στὴν ἔρημο (Ματθαίου 4, 1-11, καὶ Λουκᾶ 4, 1-13) κρυπτικά συνοψίζει τὴν ἠθικὴ πτώσις τοῦ ἀδαμικοῦ ἀνθρώπου, διδάσκοντας μετὰ τὴ νίκη Του ποῖο παράδειγμα νὰ ἀκολουθοῦν οἱ πιστοὶ Του. (1) Ὁ πειρασμὸς «ἀν εἶσαι γιὸς τοῦ θεοῦ πρὸς νὰ γίνουσι οἱ λίθοι ψωμιά» μετὰ τὴν (ὅσο πιὸ ἐπαναστατικὴ τόσο πιὸ κρυπτικὴ) γλώσσα τῆς Βίβλου σημαίνει: νὰ μὴ φοβᾶσαι τίποτα ἀφοῦ εἶσαι γιὸς Θεοῦ, καὶ λοιπὸν μετὰ τὴ συμβουλή μου δέξου νὰ καταδουλώσης καννιβαλικά τοὺς ἀνθρώπους καὶ κυριαρχικά παρασιτικά ἐσὺ νὰ

τούς απομυζᾶς τὴ ζωὴ, σὲ τέτοια ὑλιστικὴ ἐκμετάλλευση βάζοντας τὴν κοιλιά σου παραπάνω ἀπὸ τὸ πνεῦμα-διάνοιά σου. (Ἡ λέξη «λίθος», ψηφ. 318 σὺν 1 ἀλληλένδετα ἀλληγορικά, ἀναμφισβήτητα στὴ Βίβλο σημαίνει «ἄνθρωπος» συχνά π. χ. Πέτρου Α', 2, 4-8. Οἱ στὴ Γένεση 14, 14 τριακόσιοι δεκαοκτώ πιστοὶ σὺν ὁ Ἄβραάμ ὁ προτυπῶνων τὸν Κύριο, ἴσον 319, ἴσον ἢ σύνθετη μονάδα «λίθος» ποῦ ἀντιπροσωπεύει τὴ δομῆ-οικοδομῆ ἀνθρώπινα καὶ θεῖα). Καὶ ὁ Νικητὴς Κύριος ἀπαντᾷ ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι κτῆνος γιὰ νὰ νοιάζεται νὰ ζῆ ὑπεράνω ὄλων ἢ «μόνον» μὲ καλοπέραση τῆς κοιλιάς (ὅπως π. χ. κάνουν οἱ ἀδίκητῆς οἱ πλούσιοι καὶ οἱ ἀλληλένδετοι πονηροί, Ἡσαΐας 53, 9, στὴν ἀπόδοση τῶν Ἑβδομήκοντα), ἀλλὰ πρέπει νὰ ζῆ ἐπίσης καὶ μὲ τὸν ἠγετικά κατεχθύνοντα λόγο τοῦ Θεοῦ ὁλόκληρο, ἀκέραιο. Δευτερονόμιο 8,3.

(2) Ὁ σὲ συνέχεια ἀλληλένδετος δεύτερος πειρασμὸς αὐτόματα συνεπάγεται τὸ ὑλιστικὸ καὶ ἀδικο κράτος (στὴν ἐξοχη περικοπὴ τοῦ Λουκᾶ 4, 5-8), σὰν τὸ κατρακυλιστικὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς ἀδαμικῆς καθυπόταξης τοῦ πνεύματος στὴν ὑλιστικότητα τῆς κοιλιάς καὶ τῶν ἐνστικτων τῆς, δηλαδὴ σὰν τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σατανικοῦ ἀναποδογυρίσματος τῶν ἀξιών τῆς ζωῆς. Ὅποτε, μὲ τὸ μαῦρο δίκιο του, ὁ τοῦ σκότους ἄρχοντας Ἄψινθος-συκοφάντης ζητᾷ γιὰ τὸν ἑαυτοῦ τιμὲς Κυρίου Θεοῦ, ζητᾷ λατρευτικὴ προσκύνηση, ζητᾷ νὰ εἶναι ὁ Ἄνωτατος. Καὶ ὁ Νικητὴς Κύριος τὸν ἐξουδετερώνει ἀπλῶς ἐπικαλούμενος τὴν Ἁγία Γραφὴ τοῦ Θεοῦ (τὸ Δευτερονόμιο 6, 13 καὶ 10, 20), κατασυντρίβοντας τὴν παντοκρατορία τοῦ διαβόλου-συκοφάντη μονάχα μὲ μιὰν ἀράδα, τὴν ὁποία ὁμῶς γραμμούλα ΔΕΝ ΕΤΗΡΗΣΕ ΚΑΙ ΔΕΝ ΤΗΡΕΙ ὁ ἔτσι «αὐτόματος ἀποπεσῶν» ἀδαμικός-ταξικός ἄνθρωπος... (Ἰώβ 24, 24). Λοιπὸν ΟΧΙ τὸ διάβολο-συκοφάντη, ἀλλὰ «Κύριον τὸν Θεόν σου θέλεις φοβεῖσθαι· αὐτὸν θέλεις λατρεύει καὶ εἰς αὐτὸν θέλεις εἰσθαι προσηλωμένος».

(3) Καί, ἐνιαῖα ἀλληλένδετα, στὸν τρίτο καὶ ἐξοργιστικώτατο πειρασμὸ ὁ ἀρχιμάστορας παγιδευτῆς προτείνει στὸν Κύριο νὰ ἀφεθῆ νὰ δοκιμάσῃ τὴν πτώση ἀπὸ τὸ πτερύγιο τοῦ ναοῦ στὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ νὰ μὴ νοιάζεται γιὰ τὶς συνέπειες διότι, βρὲ ἀδελφέ, γιὸς Θεοῦ εἶναι, καὶ ὁ Παντοκράτορας Πατέρας Του θὰ τὸν συχωρέτῃ καὶ σώσῃ μὲ κλειστά μάτια... Αὐτὸ ἀφορᾷ τὴν ἠθικὴ πτώση τοῦ Ἱερατείου τῆς παράδοσης, ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι τώρα... «Πέσε κάτω στὸ δυσὶν κυρίοις δουλεύειν, τουλάχιστο», προτρέπει ὁ παγιδευτῆς, «καὶ μὴ σὲ νοιάζει, ἐγὼ σοῦ ἔχω στρώσει τὰ μαλακὰ μετάξια ἱματισμῶ ἐνδόξῳ καὶ τρυφῇ ἐν τοῖς βασιλείοις τῆς κρατοδοουλείας-μαμωνοδοουλείας τοῦ προηγούμενου δεύτερου πειρασμοῦ. (Ματθαίου 11, 8). Τουλάχιστο συμ-προσκύνησέ με καὶ μένα σὲ ἓνα κοινὸ δυσὶν κυρίοις δουλεύειν, παρακαλῶ». Καὶ τὸ μὲν ἀδαμικο-ταξικὸ Ἱερατεῖο ὄλων τῶν πολιτισμῶν καὶ θρησκείων (μὲ πολὺ

προσωρινές εξαιρέσεις) δελεάστηκε και σε κοινή συμπαιγνία συνέπαιξε και ανδρικοκελλοποιήθηκε στα χαϊδευτικά χέρια του παγιδευτή Έχθρου (Ίσον σατανᾶ), ἐκμαυλισμένο λίγο ἢ πολύ, ὅπως και στὸν κρίσιμο τέταρτο αἰώνα μ. Χ., δυστυχῶς Ὁ δὲ παραδειγματίζων ἀδιάφθορος Χριστὸς και πάλι κατασύντριψε τὸν ψευτο-παντοκράτορα σατανᾶ μοναχᾶ με μιὰ γραμμούλα τῆς Βίβλου: «*ΟΥΚ ἐκπειράσεις Κύριον τὸν Θεόν σου, ὃν τρόπον ἐξεπειράσατε ἐν τῷ Πειρασμῷ. φυλάσσω φυλάξῃ τὰς ἐντολάς Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου, τὰ μαρτύρια καὶ τὰ δικαιώματα, ὅσα ἐνετείλατό σοι· καὶ ποιήσεις τὸ ἀρεστὸν καὶ τὸ καλὸν ἐναντι Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου*». Δευτερονόμιο 6, 17-18. Δηλαδή, προειδοποιεῖ ὁ Δικαιοκρίτης Ἅγιος, δὲν μπορείτε ὡ ἱερεῖς και θεολόγοι μου νὰ εἰσαστε ἱερεῖς και θεολόγοι μου και συγχρόνως ἰσοβίως σας νὰ εἰσαστε κρυφοὶ και φανεροὶ συνεταῖροι με τὸν βελιάλ, τὴν ἀπιστία, τὸ μαμωνᾶ, τοὺς σατανοκίνητους ἀδικητὲς τοῦ λαοῦ-ποιμνίου μου. Καὶ πάντως, σᾶς περιμένει ἡ ζυγαριὰ τῆς δίκης τοῦ Κριτῆ Ἁγίου, και, ἀκόμη, τὸ τῶν ἐσχατοκαιρικῶν προφητειῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, «*ὡσαύτως και τοὺς κακοὺς ἱερεῖς ἐκ τοῦ ἱεροῦ διώξει και τοὺς ἀξίους εἰς τὸ θεῖον ἀποκαταστήσει*», ἀπὸ τὸν παν-ἐξουσιοδοτημένο Ἰωάννη Του, πρῶτο δοῦλο τῆς Ἀποκάλυψης, πιθανῶς τὸν κάπως «*Ἥλια-Ἰωάννη*» ἐπίσης, διότι ὁ Ἥλιος-Ἰωάννης τοῦ μεταδίνει (ἱεραρχικὰ ἀπὸ τὸν Πατέρα μέσω Χριστοῦ) τὴν Ἀποκάλυψη και τὶς ἐσχατοκαιρικὲς ὁδηγίες ἐπίσης. Ἀποκάλυψη 22, 8-9, και περαιτέρω προφητεῖες Ὁρθοδοξίας. [Εἰπωμένο βιβλίο κ. Κ. Τσαταλοῦ, σελ. 50 και πατρολογία MIGNÉ τ. 107, σελ. 1141-1148, και ἡ στή σελ. 43 μὴ ὑλικὴ ἀλληλία τοῦ Εὐαγγελιστῆ Ἰωάννη πρὸς τὸν πρῶτο του δάσκαλο Βαπτιστῆ Ἰωάννη ὁ ὁποῖος κάπως ἐτσι εἶναι κατανοήσιμα ὁ μέγιστος τῶν (προφητευόντων) προφητῶν ὅπως τὸν χαρακτηρίζει ὁ Κύριος στὸν Ματθαῖο 11, 9-10, διότι τὸ φανερό ποσὸ τῶν προφητειῶν τοῦ Βαπτιστῆ Ἰωάννη εἶναι ἐλάχιστο]. Ὡστε λοιπὸν τὸ πιὸ ἐξοργιστικὸ ἀμάρτημα-πειρασμὸς ποὺ «*ἐκπειράζει-μυκτηρίζει*» τὸν Κύριο εἶναι τὸ νὰ εἶναι κανεῖς (ἰδίως ποιμένας παραδειγματίζων τὸ ποῖμνιο και διδάσκων αὐτὸ) ἀσυνεπέστατος πνευματικὸς ἐκπρόσωπὸς Του, ἴσον θεομπαίχτης κάπως, και δειλὸς πάντως.

Στὰ χρόνια 580-550 π. Χ., τουλάχιστο αὐτά, ἀσφαλῶς ὁ Δανιήλ προφητεύει ἐξόριστος στὴ Βαβυλώνα, και ἐπίσης ἐξηγεῖ στὸ Ναβουχοδονόσορα τὰ ὄνειρα τὰ «*διὰ τὰς ἐσχάτας ἡμέρας*», ἀσφαλῶς τοῦ ἐσχατο καιροῦ, στὰ γενικὰ τους συμφραζόμενα. Λέγει «*ἑπτὰ καιροὶ*» τέσσερις φορές, και ἐπίσης «*ἐν τέλει τῶν ἡμερῶν*», «*ἕως καιροῦ πέρας*», «*ἕως καιροῦ συντελείας*» (σελ. 19), κλπ. Δανιήλ, 2, 28, 24. Καὶ 4, 16, 23, 25, 32, 34. Καὶ 7, 14, 18, 22, 27. Καὶ 8, 14, 17, 19, 26. Καὶ 10, 14. Καὶ 11, 4), 44, 45. Καὶ 12, 4, 7, 12. Αὐτὸς ὁ κύκλος ἑπτὰ καιρῶν (ἔτη 7X360) ποὺ τονίζει ὁ Δανιήλ, εἶναι τὸ ἄθροισμα τοῦ δυὸ φορές ἀναφερόμενου

αριθμού 1260 (Δανιήλ 7, 25, και 12, 7), ίσον $1260 \div 1260$, ίσον 2520 έτη. (Σελ. 16-19).

Προσθέτοντας στα είπωμένα χρονικά όρια 580-550 π. Χ., τούς «έπτά καιρούς» του Δανιήλ, δηλαδή 2520 χρόνια, προκύπτει αντίστοιχα ή περίοδος από (π. Χ. 580 συν 2520) μέχρι (π. Χ. 550 συν 2520), δηλαδή βγαίνει ή περίοδος από 1940 έως 1970 μ. Χ. Δηλαδή, κάπως αντικειμενικά, ό Δανιήλ προρρυθμισμένα εύλογείται να προφητέψη, ή, άκριβέστερα κάπως, αρχίζει να προφητεύη κάπου πολύ κοντά στο άρχινισμα του ενός 360χρονου καιρού του πριν από την στο 220 π. Χ. έναρξη του έπτακαιρικού κύκλου του τέλους (220 π. Χ. συν έπτά καιροί 2520 έτων, ίσον 2300 μ. Χ. τέλος έσχατου καιρού. $220 \div 360 = 580$).

Δηλαδή, χριστοκεντρικά προς τιμή του Κυρίου της Κυριακής ΟΓΔΟΗΣ, **ό τ ε ό** Δανιήλ άποκαλύπτει τον άπόλυτο θρίαμβο του Βασιλικού αξιώματος του Κυρίου επίγεια; (Για τούτο τό ΕΠΙΓΕΙΑ, όπως έπίσης και ούράνια, πληθωρικά βοά όλόκληρη ή Χριστοκεντρική Παλαιά και Νέα Διαθήκη. 'Ωρολόγιον τό Μέγα, σελ. 18, «τήν Παρουσίαν της λαμπράς και έπιφανούς ήμέρας του μονογενοϋς Σου Υιοϋ, του Κυρίου και Θεοϋ και Σωτήρος ήμων 'Ιησοϋ Χριστοϋ, εν ή μετα δόξης ΕΠΙ ΓΗΣ Κριτής των άπάντων ΕΛΕΥΣΕΤΑΙ», γράφει ό Μέγας Βασίλειος στην Εύχή του. 'Ακόμη και τά δαιμόνια ξέρουν τον έπίσης ΕΠΙΓΕΙΟ χαρκτηήρα της Δεύτερης Παρουσίας Του, «'Ιησοϋ Υιό Θεοϋ, ήλθες ΩΔΕ πρò καιροϋ βασανίσαι ήμās;» Ματθαίου 8, 30. Κλπ.). 'Ο Δανιήλ λοιπόν, προρρυθμισμένα άποκαλύπτει τον έπίγειο θρίαμβο του Κυρίου της ΟΓΔΟΗΣ Ο Κ Τ Ω καιρούς πριν από τό τελικό 2300 μ. Χ., ίσον γύρω στο 580 π. Χ. Τό δέ 550 π. Χ. είναι και άγγιχτά στο όριο του 549 π. Χ., και 2520 χρόνια (καιροί 7) πριν από τό 1970 μ. Χ. (τήν ΟΓΔΟΗ Βασιλική 'Ωρα, του 1962 συν ΟΚΤΩ ίσον 1970. Οι Μεγάλες Βασιλικές 'Ωρες στην 'Εβδομάδα των Παθών Του είναι μιά έννεάδα, 9 ('Ωρολόγιον τό Μέγα, σελ. 80-145) και κρυπτικά άλληγοροϋν του Χριστιανικού 'Ισραήλ την Ούρανοσήμαντη έννεάδα 1962-1971, όπως την άλληγοροϋν μερικά χωρία της Βίβλου' αλλά αυτή ή έννεάδα κρυπτικά αρχίζει έπίσης και από τό ύποτιθέμενο δραστήριο 1964. Στην άρίθμηση της δωδεκαετίας 1961-1973, ή πρώτη Βασιλική 'Ωρα είναι τό ούρανοσήμαντο 1962, ή 19962 των σελ. 29, 27: των πλανητών ό «μάγων άστήρ βασίλειας» ψηφίζει 1962 μονάδες, όσο και «οίκονομία μυστηρίου άγάπη», και «θεμέλια από αιώνων», Τριαδικά, 'Εφεσίους 3, 8-11. Συσχετισμένα δέ με τό 1997 είναι ή φράση «σύνοδος σημειον Θειον Πνεϋμα» που ψηφίζει 1997. 'Η διαφορά 1997 μείον 1962 ίσον 35, είναι δυò σταθμοί πολύ χριστοκεντρικοί-χριστοκρατικοί, όπου τό 35 αναλύεται σε $2^3 + 3^3 = 35$. όπου, εφαρμόζοντας τά δυò αυτά προρρυθμισμένα χρονοβήματα, προκύπτει $1962 + 2^3 = 1970$ (τό ΟΚΤΩ, έτος της εμφάνισης του 'Ιωάννη Του), και περαιτέρω $1970 + 3^3 = 1997$ για

τόν ἴδιο τὸν Κύριο πιά. Συναφεῖς προφητεῖες Ὁρθοδοξίας, σελ. 44, 45. Αὐτά, ἀπ' τὸ 1962, εἶναι ΠΕΝΗΝΤΑ ἔλέους καὶ δίκης ἔτη πρὶν ἀπὸ τὸ 1962, στὸ γνωστὸ 1912 (σελ. 34, 30), διότι $1912 + 50 =$ τὸ Οὐρανοσημαντο 1962, ἢ 19962, ὅπου τὸ 1912 ξεκινᾷ ἀπ' τὸ 1910 πού ψηφίζει «ἀρχὴ συντελείας», καὶ «δωρεὰ Κυρίου», καὶ ἐπίσης «γῆ οὐρανοῦ Κυρίου 8», κτλ. Γιὰ δὲ τὴ διπλῆ Κυριακὴ Ἀνάσταση τοῦ 1912 τοῦ Κοσμᾶ Αἰτωλοῦ (σελ. 34 ψηλά), προφητεύει κάπως καὶ ὁ Ἀγαθάγγελος λέγοντας στὸ πρῶτο του κεφάλαιο, «ἐν Κυριακῇ ἡμέρᾳ ἐορτάσαι τὸ ἀξίωμα» τοῦ Κυρίου ὅπου «ἀξίωμα Κυρίου» ψηφίζει 1912, ὅσο καὶ τὸ μετὰ τὴ νύχτα «αὐτῇ Κυρίου ὑμῖν» (σελ. 35 χαμηλά), καὶ «β' δωρεὰ Κυρίου».

Ἄν δὲ ὑποθεθῆ σάν σημαντικό τὸ ἔτος 2888 πρὶν ἀπ' τὸ 2300 μ. Χ. ὁπότε ὁ Δανιὴλ θὰ ἦταν κάπου 33 χρόνων (διότι περίπου στὰ 17 του χρόνια ἔφηβος ἀπήχθη στὴ Βαβυλώνα στὸ ἔτος 604 π. Χ., καὶ ἄρχισε νὰ προφητεύη πολὺ νέος), τότε εἶναι χριστοκεντρικοὶ καὶ οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ οἱ πολὺ πιθανοί. Μήπως τὸ 2888 δὲν ψηφίζεται στὸ τῶν προφητειῶν «χρυσὸς ἀριθμὸς Ἰησοῦς»; [Σελ. 29. Πράξεις 4, 12]. $2888 - 2300 = 588 = 604 - (33 - 17)$.

Ὁ Ἕλληνας, ἢ ὁ πανάνθρωπος ὑπηρέτης, Πυθαγόρας, ὁ παραπολὺ κοσμογυρισμένος μύστης Πυθαγόρας, θὰ πρέπει νὰ εἶδε τὸν Προφήτη Δανιὴλ στὴ Βαβυλώνα. Δηλαδή οἱ δύο περιούσιοι λαοὶ θὰ ἐκοινώνησαν προφητικά καὶ στὸ 549 π. Χ. (Ἐκεῖνο τὸ 888 «Ἰησοῦς», μαζί μὲ τὸ 378: «βασίλειον» ἢ «ἐποίησε», ἀθροίζεται 1266 ὅσο καὶ «Ἑλλάς Κυρίου» καὶ οἱ Ἕλληνες τὸ εἶχαν, δυστυχῶς ἀτελῶς, αὐτὸ τὸ χριστοκεντρικὸ βασίλειο γιὰ 1123 χρόνια στὴν Ἱστορία $330 + 1123 = 1453$ μ. Χ., σελ. 78 χαμηλά, καὶ ὑποσημ. σελ. 29. Ἄλλὰ ἀφετέρου, τιμωρητικά, τὸ ἑλληνικὸ 330 (σελ. 78, 79) σὺν (153 + 153) τῆς σελ. 78, ἴσον τὸ 636 μ. Χ. (σελ. 30, καὶ 98 χαμηλά), ὅπου τὸ 636 ἀναλύεται καὶ σὲ $360 + 276$ (σελ. 73 ψηλά, 89 ψηλά). Θεοδοξάζοντες Ἕλληνες: Ἰωάννου β' 20, 23, 24, 28.

Στοῦ Δανιὴλ τὸ κεφάλαιο 7 τὰ κρυπτικὰ χωρία παλινδρομοῦν στὸ χρόνο (πηγαينوέρχονται σάν συντιθέμενοι παλμοὶ ἀλληλοεισδύοντες), ὅπως καὶ στὴν Ἀποκάλυψη καὶ στοὺς ἑσχατολογικοὺς προφήτες. (Εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς μεθόδους τῆς Βιβλικῆς κρυπτικότητος αὐτό). Λοιπὸν Δανιὴλ 7, 12, «καὶ τῶν λοιπῶν θηρίων μετεστάθη ἡ ἀρχὴ» (δηλαδή ἡ ἐξουσία, σάν τὸ «Ἀμαλῆκ ἀρχὴ ἐθνῶν»), «καὶ μακρότης ζωῆς ἐδόθη αὐτοῖς ἕως καιροῦ (360) καὶ χρόνου (1)», ἴσον 361 χρόνια μέχρι τὸ 2300. Ἡ σωστὴ γραφὴ εἶναι «ἕως καιροῦ καὶ χρόνου». (Αὐτὸ τὸ 361 χαρακτηριστικὰ ψηφίζεται στὸ τριαδικὸ «σάρξ», «ἀντί» δηλαδή ἐναντίο, καὶ «μονάς»). Ἄλλὰ 2300 μείον 361 ἴσον 1939, ἡ ἔναρξη τοῦ β' παγκόσμιου πολέμου. Φραστικά καὶ χρονικά ὑπείσέρχεται ὁ Κύριος στὸ 1939, Αὐτὸς πού ἐχρήγησε τὸ «μετεστάθη», ὁ προφητικῶς βλέπων τὰ ἑσχατα αὐτὰ 361 χρό-

νια «*ἐν στιγμή χρόνου*» (Λουκά 4, 5). Ὑπεισέρχεται καὶ σὰν ἀριθμὸς Του 33, διότι 1939 + 33 = 1972 τὸ ψηφίζον «*ἀρμονία ΧΡ. Κυρίου*» τῆς ἐνδέκατης Ὦρας (1961 + 11) ὅπου ἡ δεκαδικὴ ἐπανάληψη τῆς μονάδας, ὅπως στὸν ἐνδέκατο τοῦ Ἰακώβ γιὸ Ἰωσήφ, συμβολίζει τὸν Ἐνα, τὸν Κύριο. Μὲ τὸ 1939 ἀγγίζοντας τὸ 1940 (ἀκριβὲς τέλος τοῦ προ-ἔσχατου καιροῦ) θεωρεῖται ὅτι κάπως, δραστικὰ ἱστορικά, ἀρχίζει ἡ τοῦ ἔσχατου καιροῦ ἐκκαθαριστικὴ δράση, ἡ «*βασιλεία Χριστοῦ*» ψηφίζουσα 1939 μονάδες. Τὸ «*μετεστάθη*» σημαίνει ὅτι ἄλλαξαν ἐσωτερικὰ τους, κάπως ἀναγνωρίζοντας τὴν ἀγία (καὶ λοιπὸν ἀντιμαμωνικὴ) Χριστοκρατία, χωρὶς ὅμως νὰ καταργηθοῦν τελείως. Μέχρις οὗτου, ἀργότερα, θὰ παρασπονδήσουν κάπως, σὲ μεγάλη ἀποστασία (Ψαλμὸς 2, Θεσσαλονικεῖς Β' 2, 3), ὁπότε θυσιάζεται ὁ Ἰωάννης (1996-1997), 5X5 χρόνια ὕστερα ἀπὸ τὸ 1971-1972· στὸ 1971 ἔτος τοῦ «*ἐβλήθη εἰς τὴν γῆν...*» τοῦ ὀριστικὰ τότε ἐκδιωκόμενου ἀπὸ τὴ γήινη ἀτμόσφαιρα σατανᾶ καὶ ἀγγέλων του, πού ἔτσι παύουν πιά νὰ εἶναι ὑπεράνθρωπα ἀκτινο-δύνα κωματικά... (Ἀποκάλυψη 12, 7-12. Ἐφεσίους 2, 2. Σελ. 37 χαμηλά. Βιογραφία Ἀνδρέα σαλοῦ, σελ. 94. Λουκάς 10, 18). [«*μετεστάθη*», «ΩΝ ΙΗ», ψηφ. 868. «Ἰωσήφ», «Ἰησ. Σωτ.», «πολύτιμος ἥλιος», ψηφ. 1518, σελ. 74 ψηλά].

Ἄλλὰ, διαλεκτικὰ καθρεφτίζοντας τὴν ἄλλη ὄψη στὸν ἀγώνα μεταξύ φιλόχριστου καλοῦ καὶ ἀντίχριστου κακοῦ, τὸ τοῦ γερμανικοῦ φασισμοῦ 1939 ψηφίζεται καὶ στὴ φράση «*ὁ περὶ ἀμαρτίας χίμαρος*»: Ἀριθμοὶ 28, 22 (στοὺς Ἑβδομήκοντα). Στὸ ἴδιο κεφάλαιο γράφεται «*ἐνδελεχισμοῦ*» συνδεόμενα μὲ τὸ τοῦ Δανιήλ 12, 11 «*παράλλαξις ἐνδελεχισμοῦ*» (δηλαδὴ ἀπόπειρα τῶν ἀνθρώπων, μιὰ στὴν Ἐγεῖρα σελ. 33, κι' ἄλλη μιὰ στὴν ἀνοδο τῶν γερμανῶν ναζι στὴν ἐξουσία, νὰ ἀντιστρέψουν τῆς ἀνεπισσόμενης Ἱστορίας τὴν «*ἐντελέχεια*» ἴσον τῇ Θεῖα σκοπιμότητι τῇ βαίνουσα πρὸς τὴ λυτρωτικὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ). Οἱ σὰν τοὺς μωαμεθανοὺς κοσμοκρατορῖα ἐπιδιώκοντες ναζι ἀνέβηκαν στὴν ἐξουσία στὸ 1933, ὅσο ψηφίζεται «*Α' παράλλαξις ἐνδελεχισμοῦ*». Γιατί «*Α'*» πρώτη; Διότι εἶναι ἡ πρώτη πού συστηματικὰ κοσμοκρατορικὰ κάνουν οἱ βαφτισμένοι «*χριστιανοί*», καὶ διότι θὰ ἀκολουθήσῃ καὶ ἄλλη τέτοια ἀπόπειρα ἱστορικά, συνδεόμενῃ μὲ τὶς «*ἡμέρες Νῶε*» πού συνοδεύουν τὴν αὐτοπρόσωπη Παρουσία τοῦ Κυρίου στὴ γῆ Του (Ματθαίου 24, 37) καὶ μὲ τοὺς πλαισιώνοντες τὸν Ἀντίχριστο ἀποστάτες οἱ ὅποιοι συκοφαντικὰ θὰ καταχλευάσουν, καταδικάσουν καὶ ἐκτελέσουν σὰν «*ἀποστάτες*» τοὺς δούλους Του τῆς Ἀποκάλυψης 11, 7-11. (Βίος Ἀνδρέα σαλοῦ, σελ. 94).

Συναφῶς, κάπως στοῦ ἀντίχριστου θηρίου τὸν ἀριθμὸ 666 ἐνδεικτικὰ προδρομικὰ ψηφίζονται τὰ ὀνόματα «*Βενέδικτος*» (γιὰ τὸν Μπενίτο τοῦ ρωμαϊκοῦ φασισμοῦ) καὶ HITLER, ὅπως ἐξηγεῖ ἡ σελίδα 73 τοῦ λαμπροῦ βιβλίου «*Αἱ πλάναι τῶν μοιτύρων τοῦ Ἰεχωβά*» τοῦ καθηγητῆ Πανεπιστ. Θεσσαλονίκης κ. Π. Χ. Δημητροπούλου. (Τὸ 100, πού ἐξάκις,

ένα σε κάθε γράμμα, προστίθεται στη λέξη HITLER αντίστοιχί στο ψηφίζόμενο «'Αμαλήκ», δηλαδή αντίχριστη αυτοκρατορία, τὸ δὲ ΕΞΗ Χ 100 ἴσον 600 πιθανῶς συνδυάζεται με τὸ ἀνάλογο σκληροπύρηνου «ΣΤΡ.» ψηφίζον 600 καὶ σημαίνον «ΣΤΡατιωτικὴ μηχανή»). Ἄλλὰ τριαδικά, στὴν τριπλᾶ διασπασμένη Ἐκκλησία: καθολικῶν (γιὰ τὸν Μπενίτο) καὶ διαμαρτυρομένων (γιὰ τὸν Χίτλερ, ψηφίζόμενον κατ' ἐξαιρεση με τὴ σειρά γραμμάτων ὄχι τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφάβητου), καὶ ὀρθοδόξων (γιὰ τὸ «μέταξᾶ βασιλεία» ψηφίζον 666 καὶ αὐτό, ἀντίστοιχά του ἱστορικά), ὑπάρχει ἡ κοινωνικῶς-ποιμνικῶς μαύρη ἀλληλεγγύη ποῦ φιλομαμωνικά πάει νὰ ἀντιστρέψη τὸν ροῦ τὸν ἀνελισσόμενο π ρ ὅ ς τὴν ἀγία ἀντιμαμωνικὴ Χριστοκρατία τοῦ Ο Χ Ι «δυσὶν κυρτοῖς δουλεύειν»· χωρὶς βέβαια νὰ ἐγκρίνεται καθόλου ὁ μὴ ἅγιος (ἴσον ἐφήμερος) ἄθεος ἀντιμαμωνικὸς μαρξισμὸς, ὁ ὁποῖος τελικὰ θὰ συνεκλείψη με τὸν κεφαλαιοκρατισμὸ, ἐκχριστιανιζόμενος. (Ζαχαρίας 13. 8-9). Καὶ 1273 + 666 = 1939 (σελ. 30, 84, 85), καὶ Ἁγαθάγγελου κεφ. β', (2) γιὰ τὴ Γερμανία, «ἐγκολπίσει σε ὁ Ἀντίχριστος», προσωρινὰ (Χίτλερ). Ἡ Ἀποκάλυψη 13, 18 προστάζει: «ψηφισάτω» τὸν ἀριθμὸ τοῦ θηρίου, εἶναι «ἀριθμὸς ἀνθρώπου»· ψηφίζοντας τὸ «ἀριθμὸς ἀνθρώπου» προκύπτει τὸ ἀκριβὲς τέλος τοῦ προ-ἔσχατου καιροῦ: ὁ ἀριθμὸς χρόνος 1940 ὅταν τὸ θηρίο (προ-θηρίο) δρᾷ ἱστορικά.

Καὶ ὅταν ἀργότερα ἱστορικά (στὸ σκαμπανέβασμα τῶν μεταπτώσεων μεταξὺ τῶν Βιβλικὰ ἀλληγορικῶν «βορείων Ἀσσυρίων» καὶ «νοτίων Αἰγυπτίων» τοῦ Δανιὴλ κητῶν-κητῶν, τοῦ κήτους τοῦ Ἰωνᾶ, πιθανῶς Ἕλληνας Ἴωνος, με τὴν τριήμερη κατάποση πιθανῶς ἀλληγοροῦσα τὸ τοῦ χριστιανοῦ Ἰσραὴλ ἔσχατοκαιρικὸ «τριχρονίτικο δαμάλι» κτλ.) θὰ ἐπαναληφθῆ κάποια ἀνάλογη τριανδρία θηρίου, τότε ἡ ἐξαπλότητα 6X666 ἴσον 3996 ὑπερ-ἀντισταθμίζεται ἀπὸ τὸν Λυτρωτὴ Κύριο, τὸν Ἐσταυρωμένο τῆς Πρώτης Παρουσίας (ὅπου 3996 ἴσον καὶ 4 π. Χ. σελ. 14, 18, ὅταν, σε Θεῖα διαλεκτικὸ σχῆμα, δὲν ὑπῆρξε συγγνώμη γιὰ τὸν Ἀναμάρτητο ὥστε ἔτσι νὰ μπορέση νὰ ὑπάρξη συγγνώμη γιὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, με παραδειγματικὰ ἄθικτη-σεβαστὴ παραμένουσα ἔτσι τὴ Θεῖα Νομοθεσία Ἀγιότητος. Τρώγομε τὴ σάρκα Του (σελ. 116, στίχ. 1) πίνομε τὸ αἷμα Του, ἀκριβῶς διότι Αὐτὸς σταυρώθηκε γιὰ νὰ μᾶς ἀπαλλάξη μέσω τοῦ θανάτου Του ἀπὸ τὸν στὴν ἁμαρτία μας θάνατό μας. Ἰωάννη 6, 52-58. Ματθαίου 26, 26-28). Ὁ Κύριος-Ἀγάπη τελικὰ κάπως πλατύνει (ὄχι ἀπεριόριστα) τὴ συγγνώμη Του, διότι «Κύριος ὁ Θεός σου μετέβαλε τὴν κατάραν εἰς εὐλογίαν πρὸς σέ, διότι Κύριος ὁ Θεός σου σ ἐ ἡ γ ἄ π η σ ε». Δευτερονόμιον 23, 5, καὶ μετὰ τὶς ἱστορικὲς ἐξαγνιστικὲς τιμωρίες τὶς ἀποναρκώνουσες ἀπὸ τὴ δηλητηριώδη ἁμαρτία, ἔσχατοκαιρικὰ, «ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἰσραὴλ (ὁ χριστιανὸς γενικῶς Ἰσραὴλ: Γαλάτας 3, 7-14 καὶ 3, 26-29) θέλει εἶσθαι ὁ τρίτος (Ζαχαρίας

13, 8-9) μετά τοῦ Αἰγυπτίου καί μετά τοῦ Ἀσσυρίου· *εὐλογία ἐν μέσῳ τῆς γῆς θέλει εἶσθαι· διότι ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων θέλει εὐλογήσει αὐτοὺς λέγων: εὐλογημένη ἡ Αἴγυπτος ὁ λαός μου, καὶ ἡ Ἀσσυρία τὸ ἔργον τῶν χειρῶν μου, καὶ ὁ Ἰσραὴλ ἡ κληρονομία μου»... Ἦσαϊας 19, 24-25. (Κάπως τὰ προεόρτια πρὸς αὐτὴ τὴ λύτρωση ἀφοροῦν ἐπίσης καὶ τὸ 1971, ὅπου, παρενθετικά, «*Αὐτὸς συντελεῖν ἴσον καὶ «Πίστις Αὐτοῦ», καὶ «κύριος Αὐτοῦ», δηλαδή ὁ δοῦλος Του Ἰωάννης, ψηφίζουν τριαδικὰ ἀπὸ 1971 μονάδες καθένα).**

«*Ὁ νικῶν*» (ψηφίζει 1000) εἶναι ὁ «*ΙΗ. ΣΩΤ.*» (ψηφ. 1318, ὅσο καὶ «*ἡ τριτὸς*», «*ἡλιος Κυρίου*», καὶ «*μυστήρια-βασίλεια*», σελ. 32 χαμηλά), καὶ νικᾷ κυρίως σὰν «*Πνεῦμα Θεῖον*»: ψηφ. (360 + 216) + 144 ἴσον 720, ὅσο καὶ ὁ Βιβλικὰ ἀλληγορικὸς «*σπόρος*», καὶ ἐπίσης «*βάθνη ΧΡ.*». Τὸ Πνεῦμα Του (Ἰακώβου 3, 17, γιὰ τὴν ἀνωθεν σοφία) εἶναι Πατρικῆς «*ἀγαθότητος*» καὶ Ἀγιοπνευματικῆς «*Ἀγιότητος*», καὶ ἀμφότερα ψηφίζουν ἀπὸ 962, σύμφωνα μὲ τὸ διπλὸ νόημα τοῦ ἱεροῦ «*50*» (σελ. 19-25). Οἱ ἀριθμοὶ αὐτοί: 50, 144, 216, 360 (ἀφανῶς καὶ τὸ 360 + 216 = 576 «*Πνεῦμα*»), 318, 1000, 962, εἶναι ἀκριβῶς οἱ οἰκοδομοῦντες τὴν ἱστοριοκράτειρα ἐξίσωση-κόσμημά Του, στὴ χριστοκεντρικὰ ντετερμινιστικὴ θεὰ τῆς σελ. 29 καὶ κατόπι. [Στὸ 318 ψηφίζεται καὶ «*Δοξολογία*», αὐτὸ σημαίνει «*Ἰουδάς*», ὁ τέταρτος γιὸς τοῦ Ἰακώβ. Γένεση 29, 35, καὶ 49, 8-12. «*Ἅγιον Πνεῦμα Ἐλέους*» ψηφίζει ὅσο καὶ «*Θεῖον Πνεῦμα ΧΡ.*», 1420, καὶ «*Θεῖον πῦρ πνεῦμα ΧΡ.*» ψηφ. 2000].

Στὸ εἰπωμένον 962 ψηφίζεται τὸ χριστοφόρο νόημα «*μερίζω*», (ὅπου τοῦ Χριστοῦ «*μερίζω Κυρίου*» ψηφ. τὸ οὐρανοσήμαντο 1962), ὠραιότατα φαλλόμενον στὶς Παροιμίαις 8, 21 (τῶν Ο΄) «*ἵνα μερίσω τοῖς ἐμὲ ἀγαπῶσιν ὑπαρξιν*»! Ὁ Κύριος ἔτσι εἶναι ἀπὸ ἀγάπη Ὑπαρξοδότης. Καί, κάπως, οἱ ἀνταγαπῶσες Αὐτὸν ἐπὶ μέρους ὑπάρξεις Του ἀνάγονται στὴν Πηγὴ τους Αὐτόν· καὶ κάπως, ἔτσι, «*ὑπαρξεις*» καὶ «*Ι ΩΝ*» ἰσοψηφίζονται (651), ὅπως καὶ «*Α΄ ΩΝ*» (Πρῶτος Ὄν). Σχετικὰ μὲ τὴν εἰπωμένη Πηγὴ: «*καὶ οἱ ψάλται καθὼς καὶ οἱ λαληταὶ τῶν ὀργάνων θέλουσι λέγει: πᾶσαι αἱ πηγαὶ μου εἶναι ἐν Σοί*», στὸν Ὑπαρξοδότη τους· καὶ «*νῦν τίς ἡ ὑπομονή μου; οὐχὶ ὁ Κύριος;* («*ὑπομονή*», «*ΙΗ. ΧΡ.*», «*ΙΗΣ. ὑμῖν*», ψηφ. 718). καὶ «*ἡ ὑπόστασις μου παρὰ Σοί ἐστίν*» καὶ «*ἡ ψυχὴ μου ἐν ταῖς χερσὶ Σου διὰ παντός*». Ψαλμοὶ 87, 7, καὶ 38, 8 (τῶν Ο΄), καὶ 118, 109 (τῶν Ο΄). [«*ὑπόστασις 1461 + Ἐκεῖνος 360*» ψηφ. 1821, ὅσο «*Κύριος θαύματος*», «*τὸ ὄρος-γῆ Κυρίου*», καὶ «*δρέπανον κανόνος Κυρίου*» (1821), ὑποσημ. σελ. 29, τέλος σελ. 45, ἀρχὴ 46. «*Κυρίου πηγῶν*», «*πυρὸς Οὐρανοῦ*», «*ΩΝ Οὐρανοῦ*», ψηφ. 1941: ἀρχὴ ἑσχατοῦ καιροῦ].

Μάλιστα ἀκριβῶς (καὶ ὄχι τυχαῖα) πρὶν ἀπὸ τὸν πανηγυρικὰ Θεοδοξάζοντα στίχο 7 τοῦ Ψαλμοῦ 87, σημαίνεται ὁ στα συμφραζόμενα πολὺ χριστοκεντρικὸς στίχος «*ὁ Κύριος θέλει ἀριθμήσει, διὰν καταγρά-*

πει τους λαούς (δηλαδή έσχατοκαιρικά) ότι *Οὗτος ἐγεννήθη ἐκεῖ*, δηλαδή στη Σιών-Ιερουσαλήμ. Για τὸ «ὁ Κύριος ἐκεῖ» μετὰ τὴ λήξη τῶν προχριστιανικῶν 50 Καιρικῶν 360χρονῶν αἰῶνων ἴσον 18000 ἐτῶν, βλέπε μέσο σελ. 22, προφητεία Ἰεζεκιήλ 48, 35. Ἡ στὰ συμπραζόμενα συναφῆς λέξη Πηγὴ ψηφίζει ὅσο καὶ Βηθλεέμ καὶ ἀμὴν, χριστοκεντρικά, 3X33 ἴσον 99 μονάδες ξεχωριστά. Ἡ δὲ φράση «*Οὗτος ἐγεννήθη ἐκεῖ*» ψηφίζει ὅσο καὶ «*ΙΗ. ΧΡ. ἡμῖν*», «*ἄνθος Ἰησοῦς*», καὶ «*Στύλος ΙΗ.*», 1218 μονάδες. (Συνδεόμενα «*καιρὸς δεκτός, ὁ Κύριος ἐκεῖ*», τῶν Ἡσαΐα 49, 8 καὶ Ἰεζεκιήλ 48, 35, δίνουν τὴν ἑναρξὴ τῶν ἐσχάτων 390 ἐτῶν, τῶν πρὶν ἀπὸ τὸ 2300 μ. Χ., δηλαδή τὸν ἀριθμὸ-χρόνο 1910, σελ. 30-31, σὲ ψηφισμό).

Στῆς σελ. 29 τὴν οὐρανοσήμαντὴ χριστοκεντρικὴ ἐξίσωση τῆς Ἱστορίας εἶναι χρονικά ἐνθρονες καὶ οἱ τρεῖς Παρουσίες τοῦ Χριστοῦ τοῦ ὄντος, ὅπως ἀκόλουθα. (α) τὸ ἄθροισμα τῶν πρώτων τριῶν παρενθέσεων τῶν ἀριθμῶν 3, 4, 5, δηλαδή τὸ ἄθροισμα τῆς πρώτης ὀριζόντιας γραμμῆς, δίνει τὸ στεφανηφόρο «*κύκλωμα*» τῶν 18000 προχριστιανικῶν χρόνων (Ἰεζεκιήλ 48, 35, καὶ σελ. 22 ἐδῶ), δηλαδή δίνει τὴν μετὰ τὸ ΠΕΝΗΝΤΑ τῆς Πεντηκοστῆς προρρυθμισμένη **Α' Παρουσία** τοῦ Κυρίου. (β) τὸ ἄθροισμα ὅλης τῆς ἐξίσωσης δίνει 18000 + 1962 = 19962 ποὺ συμβολίζει τὸ οὐρανοσήμαντο 1962 (ὄλο τὸ κεφάλαιο 3 ἐδῶ)· σ' αὐτόν Του τὸν δεῦτερο στεφανηφόρο κύκλο 1962 προσθέτοντας τὰ τοῦ Ἰωάννη Του (2³ + 3³) ἢ 35 χρόνια Θείας Ἀντιβασιλείας (ἴσον Ἀντιπροσώπευσης τοῦ Κυρίου ἐπίγεια), σύμφωνα μετὰ Ὁρθοδοξίας Προφητεῖες (σελ. 44), φτάνομε ἀκριβῶς στὸ τῆς Β' Παρουσίας Του ἔτος 1997 μ. Χ., μετὰ κάπως ἀλληλένδετα συνυπάρχον καὶ τὸ ἔτος 1996 (τέλος σελ. 44, ἀρχὴ σελ. 45), ὅπου ἡ τῶν προφητειῶν («35», «36») ἀλληλία τῶν ἐτῶν 1996 καὶ 1997 κατὰ φιλόανθρωπη χάρι Θεόθεν ἀνάγεται στὴν ἀλληλία τοῦ Θεάνθρωπου Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸ δοῦλο Του ἀνθρωπόθεο Ἰωάννη θυσιαζόμενο καὶ ἀνασταίνόμενο στὴ διετία αὐτὴ ὅπου ὁ Θεολαχταρισμένος πλανήτης τῆς γῆς μας δέχεται τὰ βήματα τῆς αὐτοπρόσωπης Β' Παρουσίας τοῦ Κυρίου*. Καὶ (γ) στὸ Θεοσήμαντο 1962 προσθέτον-

* Πρῶτα θυσιάζονται οἱ τῆς Ἀποκάλυψης (11, 7-10) προεξάρχοντες δοῦλοι Του στοὺς ὁποίους εἶναι καὶ ὁ ἀνθρωπόθεος Ἰωάννης. Ὅταν συντελεστῇ αὐτὸ τὸ καταπύθμενο τῆς πτώσης ποὺ περιγράφεται στοὺς προειπωμένους τέσσερις στίχους τῆς Ἀποκάλυψης, τότε ἐνώπιον τοῦ ὄντος ἡ ἀνθρωπότητα ἔχει ὑπογράψει τὴ χρεοκοπία της, καὶ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ ἐπεμβαίνει (μετὰ τὴ σειρά Του περιμένοντας, ἀπὸ σεβασμὸ Του πρὸς τὴν κάποια ἐλεύθερη θέληση τῆς ἀνθρωπότητας ἀφήνοντάς τὴν νὰ παίξῃ τὸν ὑπεύθυνον ρόλον της, ἀκόμη καὶ βοηθώντας κάπως, κατὰ σταθμούς ἐν χρόνῳ) ὁ ΩΝ τότε· ἐπεμβαίνει μετὰ τὴν ἀσύλληπτων αἰφνηδιαστικῶν τρόπων αὐτοπρόσωπὴν **Παρουσία** τοῦ Λόγου Χριστοῦ Του. Ὁ Θεάνθρωπος ἔτσι κάπως ἀρχίζει (1997) προσωπικὰ τὴ βασιλείαν Του τῆς χιλιετίας τῆς πρώτης Ἀνάστασης (ἀλληλένδετα στῆς Ἀποκάλυψης 11, 11-18, ἰδίως στίχος 15, καὶ 20, 4-6) μετὰ συμβολικῶ-

τας 1034 προκύπτει τὸ 2996 μ. Χ., τὸ ὁποῖο ἐπίσης προκύπτει προσθέτοντας 1035 ἀν ἀρχίση ἢ μέτρηση ἀπὸ καὶ τὸ 1962 (ὅπως ὑπάρχει ἐπίσης τέτοιο δικαίωμα διπλότητας, σελ. 44 χαμηλά, καὶ 6-8 ἀράδες ἐδῶ πρωτύτερα, καὶ κάπως συναφῶς Σοφία Σειράχ 42, 24-25). Στὸν ἀριθμὸ 1034 ἢ 1035 ὁ μὲν 1000 (τοῦ «Κυρίου») ἀντιπροσωπεύει τὸν τέλειον (δέκα στὴν τρίτη δύναμη, ἴσον π 3, 1416 ἐπὶ τὸ Βιβλικὸ 318, 309 τῆς Γένεσης 14, 14) ἀριθμὸ, σὲ περαιτέρω ἐρμηνεῖα τοῦ ὄρου «τέλειον» τῶν προφητειῶν (σελ. 45)· ὁ δὲ ἀριθμὸς 35 εἶναι ὁ ἤδη σχολιασμένος (καὶ ἀναφερόμενος στὶς προφητεῖες)· ὁ δὲ 34 (ἀναφερόμενος κι' αὐτὸς στὶς προφητεῖες, σελ. 45) εἶναι ἓνα ζευγάρι τῶν Βιβλικῶν ἀριθμῶν 17 + 17, σχετιζόμενο μὲ πολλὰ πράγματα. Ἐκεῖνο τὸ «ἔνωσον» (σελ. 45) σημαίνει ὅτι οἱ ἀριθμοὶ 51 καὶ 34 εἶναι ἐπίσης καὶ ξεχωριστοὶ (διότι ἀλλιῶς ἡ προφητεία θὰ ἔλεγε κατευθεῖα «85», ἀντὶ νὰ λήη ξεχωριστὰ 51 καὶ 34).

Ἡ εἰπωμένη διπλότητα: «τὸ 51ον ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΟΝ, σύναψον τῷ 34ον». Ἁγαθὰγγελοῦ κεφ. 9. Π. Στεφανιτζῆ, σελ. 192. Ἐναλλασσόμενο 51 καὶ 52, ἴσον διπλότητα.

Ἐπακούοντας στὸ τῶν προφητειῶν «ἔνωσον τὸν 51ον καὶ τὸν 34ον» (χρόνου), βγαίνει τὸ ἄθροισμὰ των 85. Καὶ λογιζοντας ἀκόμη 1000 γιὰ τὸν περαιτέρω «τέλειον» (ὡς προειπώθη), βγαίνει 1085. Καὶ λογιζοντας αὐτὸ τὸ 1085 ἀπὸ καὶ τὸ χρόνο ἑναρξης τοῦ 85 τῶν προφητειῶν, δηλαδὴ ἀπὸ καὶ 1912, ἀπὸ καὶ τὸν χρόνο τῆς διπλῆς ἀνάστασης τῆς

τατα ἀκολουθοῦντες: τοὺς βασιλεῖς-ἱερεῖς ἀνθρωπόθεους δούλους Του, προτυπώνοντες τὸν σῖτο τῶν δικαίων Του τῆς τελικῆς Ἀνάστασης στὸ τέλος τῆς τρίτης μ. Χ. χιλιετίας (σελ. 53, 54), ὁ ὁποῖος σῖτος Του τότε θὰ γίνῃ κι' αὐτὸς ἀνθρωπόθεος, ἀλλὰ τότε πιά μὲ πολὺ ἀνώτερο νόημα καὶ οὐσία Ἀνάστασης: στὸ «ἀλλαγσόμεθα ἐν ἀτόμῳ» (κατὰ ποιοτικὰ τάγματα στὴ θέωση: ὁ δὲ μικρότερος ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν», ὅπου λοιπὸν ὀρθὰ ὑπάρχουν οἱ κατ' ἀξία ποιοτικὲς ἐντάξεις ἢ εὐλογίες, ἢ βαθμοὶ ὑπηρετικῆς ἀγιότητος. Ματθ. 11, 11). Ὁ Κύριος τοῦ «καινὰ ποιῶ πάντα» βεβαίωτατα θὰ ἐγκρίνῃ τὸ κήρυγμα καὶ τὰ ἔργα (π. χ. ὑποσημ. σελ. 33) τῶν ἀνθρωπόθεων δούλων Του τῶν συκοφαντημένων καὶ δῆθεν «ἀποστατῶν» (σελ. 87 μέσο, βίος Ἀνδρέα σαλῶ σελ. 94 χαμηλά). Καὶ ἡ ἐπίσης γήινη βασιλεία Του τονίζεται συχνότατα σ' ὅλη τὴ Βίβλο. «Ὁ Θεὸς ὁ καταδείξας τὴν γῆν καὶ ποιήσας αὐτήν, αὐτὸς διώρισεν αὐτήν, οὐκ εἰς κενὸν ἐποίησεν αὐτήν, ἀλλὰ κατοικεῖσθαι ἐπλασεν αὐτήν—ἐγὼ εἰμι Κύριος, καὶ οὐκ ἔστιν ἕτι». ΗΣΑ·Ι·ΑΣ 45, 18. «Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν». Ματθαῖος, 5, 5, «... ἐλθέτω ἡ βασιλεία Σου, γενηθήτω τὸ θέλημά Σου, ὡς ἐν οὐρανῷ ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ». «δίκαιοι δὲ κληρονομήσουσι γῆν καὶ κατασκηνώσουσι εἰς αἰῶνα αἰῶνος ΕΠ' ΑΥΤΗΣ». Ψαλμὸς 36 (37), στίχοι 11 καὶ 29. «Ὡς οἱ νέοι οὐρανοὶ καὶ ἡ νέα γῆ, τὰ ὁποῖα ἐγὼ θέλω κάμει, θέλουσι διαμένει ἐνώπιόν μου, λέγει Κύριος, οὕτω θέλει διαμένει τὸ σπέρμα σας καὶ τὸ ὄνομά σας». Ἡσαίας 66, 22. Καὶ Πέτρου Β', 3, 13 γιὰ τὴν καινὴ γῆ (μέσο σελ. 79). Ἡ «τρίτη» Του μ. Χ. χιλιετία ψηφίζει 718 ὅσο καὶ «ΙΗ. ΧΡ.»· Καὶ «τρίτους» ψηφ. 1310, ὅσο καὶ «ἔλεος Κυρίου» ἼΣΟΝ καὶ «ἄνθρωπος», καὶ «φύσις», (1310), κοσμιοθεωρικά.

προφητεμένης ΚΑΙ εκπληρωμένης (σελ. 34 ψηλά), βγαίνει ο αριθμός 2996 ο συμβολίζων (με την Τρίτη Παρουσία του Κυρίου) την "Άλλη (κάπως) διπλή 'Ανάσταση, όπου το ιδιαίτερα αφορώμενο «34» των προφητειών ψηφίζεται στην εύλογια «ξηθ» του Χαρίζοντες αιώνια ζωή στον αλληγορικό στίχο των δικαίων Του. Είναι δε η 'Ανάσταση αυτή κάπως διπλή, διότι: (α) είναι βιβλικά εν χρόνω αλληλένδετη με την «πρώτη 'Ανάσταση» ('Αποκάλυψης 20, 5-6), (β) όλοι οι κοιμηθέντες κάπως συγχρόνως... και ανασταίνονται και δεν 'Ανασταίνονται, ακριβώς όπως έτσι διπλά λένε πολλά αναμφισβήτητα χωρία της Βίβλου, όποτε η κρυπτικότητα τούτη (διότι υπάρχει αντίθεση όρθότατη, αλλά όχι αντίφαση φαύλη) χρειάζεται εξήγηση (τέλος σελ. 57, αρχή σελ. 58). Οι μὲν δηλαδή δίκαιοι Του ανασταίνονται για ν' 'Αναστηθούν ταυτιζόμενα με αιώνια ζωή και με θέα του Θεού «πρόσωπον προς Πρόσωπον» όποτε, πηγαία άέναα έτσι, «όμοιοι Αυτῷ έσόμεθα, δε όφόμεθα Αυτόν καθώς έστι», ίσον «γένηθε θείας κοινωνοί φύσεως» (κατά χάρη μετέχοντες στη θειότητα). (Α' Κορινθίους 13, 12. Α' 'Ιωάννου 3, 2. Β' Πέτρου 1, 4). Οι δε άμετανόητα μισάνθρωποι, οι λοιπόν παραπολύ (ίσον ανεπανόρθωτα) ύβριστικά καταχρώμενοι την ανθρώπινα ελεύθερη θέλησή τους, αυτοί τότε «ανασταίνονται» για να μην 'Αναστηθούν, να μην εύλογηθούν αιώνια ζωή, να μη δοϋν Θεού Πρόσωπο, αλλά, τὸ αντίθετο, «ανασταίνονται» για ν' άκούσουν την καταδίκη τους προς «τό δεύτερο θάνατο»: τιμωρία τους. 'Η κάποια συσχέτιση της συμβολικής προεισαγωγικής άνάστασης που προφήτεψε σωστά ο Κοσμάς Αίτωλος (σελ. 34) για τὸ 1912, με τὴ βιβλική άνάσταση του τέλους, κάπως σχολιάζεται στο μέσο της σελ. 86. Γενικά δε, σελ. 53-58.

*Έτσι κάπως συν-έξαιρείται η Θεοξάρτητα ύπηρετική σημασία της 'Ορθοδοξίας (ιδιαιτέρα της πατρίδας του Θείου φορέα Ιερομάρτυρα Ρήγα Φεραίου), διότι διπλά γεφυρώνονται κάποιες δυό Θεοταγμένες άναστάσεις στην 'Ιστορία της ανθρώπότητας (1912 προανάκρουσμά της, 2996 ή Γ' Παρουσία Του για την 'Ανάσταση).

'Η έξίσωση σελ. 29 δείχνει τὸν της Γ' Παρουσίας αριθμό-χρόνο και άλλιώς, όπου τὸ 2996 πλατύτερα χρονικά θεωρείται και σαν 20996 (στά πρόθυρα του 21000). Προσθέτοντας στην πρώτη όριζόντια σειρά της έξίσωσης (στο 18000 των 50 360χρονων αιώνων-καιρῶν) τις άκόλουθες δυό αναλύσεις του 2996, έχομε τὸν 20996. Δηλαδή,

$$2 [(3, 1416 \times 318, 309) + 318] + 360 = 2996.$$

Οι αριθμοί αυτοί βρίσκονται όλοι στη χριστοκεντρική έξίσωση σελ. 29. ('Ο καιρός 360 είναι οι δεύτερη και τρίτη μαζί παρενθέσεις αριθμῶν στη σελ. 29). 'Επίσης ο 2996 προκύπτει και έτσι:

$$(10 \times 216) + [1836 - (\pi 3, 1416 \times 318, 3)] = 2996, \text{ όπου η πρώτη πα-}$$

ρένθεση είναι τὸ τέλειο δεκαπλάσιο τοῦ ἱεροῦ κύβου 6³, ὁ τρίτος θμὸς εἶναι ἡ μάζα πρωτόνιου 1836, καὶ οἱ ἄλλοι προειπώθηκαν.

Τοῦ Κυρίου τὸ ἐμφαντικὸ «*Θεμέλια ὀκτώ*» (τόσο στὴ Βίβλο ὅσο στὸ «*Ἰησοῦς*» τὸ ψηφίζον 888) ψηφίζει 1290, ὄχι ἄσχετα μὲ τὰ «*Θεῖον ἱμα Κυρίου*» καὶ «*παρακλή συντελεῖ 1.*» καὶ «*Κυρίου ἐξαγορὰ 50*», ψηφίζον 1290 καθένα (τέλος σελ. 75). Ἐπίσης τοῦ σπουδαίου ἀριθμοῦ 864 (128 ψηλά, 39) ἡ σέ ὀκτώ ἀριθμούς ἀνάλυση δίνει χριστοκεντρικά: 86 (333 + 33 + 33 + 33) + (333 + 33 + 33 + 33), πού τὸ ζευγάρι του + 864 = 1728 κάνει τὸν εἰπωμένο ἀριθμὸ τῆς Ἀποκάλυψης (σελ. 28 ψι 68 μέσο, 106 μέσο). Γιά τὸ ὀκτώ αὐτὸ τῆς Ὀγδός, ἡ Κυριακῆς πού νεται πρώτη, ὑπάρχει ἡ μυητικὴ φράση «*Κυριακὴ πρώτη ἡμέρα*», φίζουσα 2001 (ὑποσημαίνουσα καὶ τὸ ἔτος 2001 μ. Χ.), πού ἀφορᾷ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου καὶ τὴν πρώτη Ἀνάσταση (Ἀποκάλυψις 20, 5-6), ὅσο καὶ τὴν πρώτη ἡμέρα-ἔτος τῆς καταφθάνουσας προσεχολογίας, καὶ τοὺς ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητάς Του ὑπηρετές Του Ἐβραῖοι, κάπως. Τὸ τῶν προφητειῶν «*χρυσὸς ἀριθμὸς 1*» ἐπίσης ψηφίζει 21 τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς πανανθρώπινα κοσμογονικώτατης χιλιετίας «*κατάπαυσης*» [ἀπὸ 2001 ἕως 2300 καὶ συνέχεια ἀπὸ 2301 ἕως 3000 μ. Χ., σελ. 51, 53, 58, 29 ψηλά, 29 τέλος ὑποσημείωσης γιὰ τοὺς ἄλλους ὑπηρετές: 1461 (ὅσο ψηφ. «*κανὸνος Κυρίου*») σὺν καιρὸς σὺν καιρὸς ἴσον 1821 + 180 = 2001]. «*Κυριακὴ πρώτη ἡμέρα Κυρίου*» ψ 3001.

Ὁ «*χρυσὸς ἀριθμὸς*» τῶν προφητειῶν βέβαια ἐννοεῖ τὸν βιβλὸν «*ἀνέκλειπτον*» θησαυρὸ-πλοῦτο (Λουκᾶ 12, 33), τὸν μόνο χρυσὸν πού παίρνει κανεὶς μαζί του μεταθανάτια, ὄχι τὸν ὑλιστικὸ χρυσὸ εἰδωλολατρίας· ἐννοεῖ τὴ φιλόχριστη σοφία ἀλληλένδετη μὲ τὸν Χριστὸν ἐπανερχόμενο τότε. Συναφῶς, «*πλουτῶν Θεὸν καρδία*», «*πλοῖ Κυρίου*», «*Ἐπανερχόμενος Κριτὴς ἀνίσταται*», (ὑποσημ. σελ. 42), «*Ὡς ἐξαγορᾶ Ἁγίου Πνεῦμα*», «*Φῶς ὑμῖν*», «*Ἡμέρα Θεοῦ Παντοκράτορος*», ψηφίζον 2000 καθένα (ὑποσημαίνοντας τὸν ἀριθμὸ-χρόνο 2000). Συναφῶς, πνευματικὸ Θεοφόρο «*χρυσίον*», Ἡσαΐα 13, 12, ψηφίζει ὅσο καὶ «*ἡ ὥρα θύρα*» καὶ «*Νόμος Κυρίου*» (δηλαδὴ ΒΙΒΛΟΣ Κυρίου), 1430. (Πράξεις 3 καὶ Ἰωάννη 10, 7-9). Τὸ τοῦ Λουκᾶ 12, 33 «*θησαυρὸν 838 + ἀνέκλειπτον 621*» (πού εἶναι καὶ ἡ λακωνικώτατη δυνατὴ ἀξιολογία ὑπὲρ μοχθοῦντος ἀνθρώπου, τοῦ μὴ μάταια μοχθοῦντος), ψηφίζει 1459, καὶ «*ῥήματι Κυρίου*» καὶ «*βασιλείας Κυρίου*» (γιατὶ ὁ Σκοπὸς εἶναι ἡ σιλεία Του, ἀπέραντα φιλόανθρωπα). «*Θησαυρὸς ἀνέκλειπτος*» ψηφ. 17 ὅσο καὶ «*Φῶς βασιλεία*» καὶ «*βασιλεία Κυρίου ὑμῖν*». Τῆς εἰπανης περικοπῆς Λουκᾶ ἡ λέξις «*θησαυρὸν*» ψηφίζει (83, 8) ὅσο «*ἸΗΣ. βάθη κόκκου*» καὶ «*Κύριος Ἀβελ*» (συναφὲς καὶ μὲ τὸν ἱστορικὸν ρόλο τῆς Ὀρθοδοξίας-ποιμνῆς πού προσωρινὰ μὲ μεταπτώ-

ὕποφέρει νεκρανασταίνόμενη γόνιμα, ὅπως «ἐν στιγμῇ χρόνου» δραματίζεται ὁ Κύριος ἀμέσως μετὰ τὴν πρὸς Αὐτὸν ἀναγγελία τῶν Ἀποστόλων Του ὅτι ἦλθαν οἱ Ἕλληνες γι' Αὐτόν. Ἀκριβῶς Ἰωάννη 12, 23, 24, 28, ἀλληλένδετα, «ὁ κόκκος αἴτου πεσὼν εἰς τὴν γῆν...»). Ἡ δὲ στὴν ἄμεση συνέχεια (Λουκᾶ) λέξη «ἀνέκλειπτον» ψηφίζει (621), ὅσο καὶ «ἔλεος λαοῖς» καὶ «λαοὶ θύρα» (ὅπου «θύρα» εἶναι ὁ Χριστός, εἰπωμένα, Ἰωάννη 10, 7-9) καὶ προσθέτοντας «διανοίας Κυρίου» (ποῦ ψηφίζει 1346) προκύπτει ὁ ἀριθμὸς-χρόνος 1967 (σελ. 41 χαμηλά, 42 ψηλά), ὅποτε, κάπως ρεαλιστικὰ ἐπιστημονικὰ πιά, ἐπαληθεύεται τὸ τοῦ Χριστοκρατικοῦ Ψαλμοῦ 67 (κάπως καὶ ἔτους 1967) «ἐθεωρήθησαν αἱ πορεῖαι Σου, ὁ Θεός, αἱ πορεῖαι τοῦ Θεοῦ μου τοῦ βασιλέως τοῦ ἐν τῷ ἁγίῳ» (Ψαλμ. 67, 25), ὅπου «ἐθεωρήθησαν αἱ πορεῖαι Σου» σημαίνει: ἐφάνηκαν, ἰδῶθηκαν στὸ πνευματικὸ τους Ὑψος, τὰ ἱστορικὰ μακρόπνοα Σχέδιά Του στὸ «πορείας αἰωνίας [ἴσον τῶν «καιρῶν-αιώνων»] Αὐτοῦ ἀντὶ κόπων εἶδον» (Ἀμβρακούμ 3, 7), καὶ Ψαλμ. 118, 96 «πάσης συντελείας (τῶν χρόνων καιρῶν Του) εἶδον πέρας· πλατεῖα ἢ ἐντολὴ Σου σφόδρα», πρὸς τὸν ὁποῖο Ἀμβρακούμ ὁ ἐπίσης γνώστης τῶν καιρῶν-αιώνων Παῦλος ἀναφέρεται (Ἑβραίους 11, 3, καὶ πλατύτερα: ἀπὸ Ἑβραίους 10, 35 μέχρι 11, 6) ὁ Παῦλος ποῦ Θεοταγμένα ἔλειπε ὅταν ἐλέγετο πρὸς τοὺς Ἀποστόλους τὸ περίφημο χωρίο Πράξεων 1, 7 γιὰ τοῦ Πατρὸς τοὺς χρόνους καὶ καιροὺς. Ὡστε τὰ καταπληκτικὰ θαυμάσιά Του, σὰν Κυρίου τῆς Ἱστορίας, προσδοκοῦμε νὰ ἐπαληθευτοῦν ἄμεσα (γιὰ τοὺς εὐσεβεῖς καὶ εὐλαβικοὺς δικαίους ΟΛΩΝ τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς) στὸ 1967 κάπως. Τότε, συναφῶς, ἰδιαίτερα πλατεῖα θὰ ἰσχύη τὸ «ἐπ' ἀληθείας» οὐκ ἔστι προσωπολήπτης ὁ Θεός, ἀλλ' ἐν παντὶ ἔθνει ὁ φοβούμενος Αὐτόν καὶ ἐργαζόμενος δικαιοσύνην δεκτὸς Αὐτῷ ἔστι «Οὗτος ἔστι πάντων Κύριος». Πράξεις 10, 34-36. Διότι, ἐπιτέλους, ὁ Κύριος τῆς Ἱστορίας εὐλογημένα φιλόθρωπα σχεδιάζει μακροαίωνα τὸ τῆς Χριστοκρατικῆς Βασιλείας «μία ποιμνὴ, εἰς Ποιμὴν», τὸ πνευματοχαρῶς κορυφούμενο στὸν ἔσχατο καιρὸ Του (1940-2300 μ. Χ.), με κάποια πρώτη προσδοκώμενη τέτοια φιλόθρωπη χαρὰ Θεοῦ στὸ 1967, τὸ ψηφιζόμενο «ἡ βασιλεία Χριστοῦ Κυρίου» κλπ., πολὺ ἀφορώντας τὴν Ὁρθοδοξία Ἑλλάδα.

«Καὶ ἄλλα πρόβητα ἔχω ἃ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης· κάκεινά με δεῖ ἀγαγεῖν, καὶ τῆς φωνῆς μου ἀκούσουσι, καὶ γενήσεται μία ποιμνὴ, εἰς ποιμὴν». Ἰωάννης 10, 16. «τὰ ἔθνη ἐν σαρκί... ξένοι τῶν διαθηκῶν τῆς ἐπαγγελίας... ἄθεοι ἐν τῷ κόσμῳ... Αὐτὸς γὰρ (ὁ Χριστὸς) ἔστιν ἡ εἰρηὴν ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὰ ἀμφοτέρωθεν, καὶ τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσας, τὴν ἐχθραν... ἵνα τοὺς δύο κτίσῃ ἐν ἑαυτῷ εἰς ἓνα καινὸν ἄνθρωπον ποιῶν εἰρηὴν, καὶ ἀποκαταλλάξῃ τοὺς ἀμφοτέρωθεν ἐν ἑνὶ σώματι τῷ Θεῷ διὰ τοῦ Σταυροῦ, ἀποκτείνας τὴν ἐχθραν ἐν αὐτῷ».

καὶ ἔλθὼν εὐηγγελίσατο εἰρήνην ἡμῖν τοῖς μακρὰν καὶ τοῖς ἐγγύς...» Ἐφεσίους 2, 11-17. Συναφές κάπως καὶ τὸ χωρίο Παροιμιῶν Σολομῶντος 9, 1-7 πού πολύτροπα ἐπαναλαμβάνεται στὴν Καινὴ Διαθήκη, καὶ πού ἐντονα θυμίζει τὸ τοῦ Παύλου, «συνέκλεισε γὰρ ὁ Θεὸς ΤΟΥΣ ΠΑΝΤΑΣ εἰς ἀπειθείαν, ἵνα ΤΟΥΣ ΠΑΝΤΑΣ ΕΛΕΗΣΗ. Ὁ βάθος πλοῦτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ...», σὲ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΑ ὑψιστὴ διαλεκτικὴ Του, σὰν Πατέρα τῆς ἀνθρωπότητος: Ρωμαίους 11, 32-33. Καὶ παραπολύ συναφῶς, ΗΣΑΪ·ΑΣ 19, 24-25 (σελ. 121), σαφῶς ἐσχατοκαϊρικά. Καὶ ὁποιοσδήποτε, αὐτοαποκλεισμένος σὲ πνευματικὸ σωβινισμό μυωπικώτατο, δὲν θέλει νὰ ἐλεήσει «τοὺς πάντας» ὁ Κύριος, καὶ δρᾷ ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ παν-ἐλέους τῆς φιλανθρωπίας Του, ἔ, τότε αὐτὸς ὁ ὁποιοσδήποτε σοβαρὰ κινδυνεύει νὰ μὴν ἐλεηθῆ ὁ ἴδιος... Ἡ λυτρωτικὴ δύναμη τοῦ Σταυροῦ Του ἰσχύει πάντα, πολὺ δὲ ἰδιαίτερα τῶρα ἐσχατοκαϊρικά.

Ἄς δοῦμε τὰ γιὰ τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ Βιβλικῶς προφητευόμενα, πού ἔχουν τουλάχιστο δυὸ ἱστορικὲς ἐφαρμογές ἀντίστοιχες μὲ τὶς δυὸ Παρουσίες τοῦ Κυρίου μέχρι καὶ τὸν ἐσχατο καιρό. Πολὺ ἀφορᾷ τοὺς Ἕλληνες ὑπηρέτες Του, προοριστικὰ των Θεοδοξάζοντες, «καὶ ἐδόξασα καὶ πάλιν δοξάσω» τὸν Θεάνθρωπο Χριστό. Ἰωάννη 12, 20, 23, 28. Μὲ τὴ διαλεκτικὴ μέθοδο θαύματος τοῦ Κυρίου, ὁ Ἕλληνας δαβὶδ πρέπει νὰ διδάσκη ἱστορικὰ τὸν γίγαντα γολιάθ (τὶς ὁποιοσδήποτε ξένες αὐτοκρατορίες, πού εἶναι κυρίως δυὸ, τῶν δυὸ ἀνταγωνιζόμενων ἄθεων κόσμων), τὸν γολιάθ πού ἐκπροσωπεῖ τὸ θηρίο. Ἀπώτερη ἐξυπηρέτηση τῆς τέτοιας ἱστορικῆς ἀντιμετώπισης εἶναι ἡ προώθηση πρὸς τὴ Βασιλεία Του. Δὲν φαίνεται λοιπὸν νὰ εἶναι τυχαῖο, συναφῶς, ὅτι, διαλεκτικὰ Του, «Ἕλληνας» ψηφίζει ὅσο καὶ «Γολιάθ» (123). Καὶ «666» (ὁ ἀριθμὸς τοῦ θηρίου στὴν Ἀποκάλυψη 13, 18) ψηφίζεται στὸ ἄθροισμα τῶν χριστοκεντρικῶν δυὸ: «Ἕλληνας 333 + ἡ ἐλπίς 333», ἐνῶ τὰ δυὸ ἑλληνικὰ 330 (σελ. 78-80) ἀκριβῶς πνευματικὰ ἰσοδυναμοῦν στὸ ἄθροισμά των 660 ψηφιζόμενο «Ὁρθοδοξία Ἑλλάς», πάντα ἀπώτερα ἀποβλέποντας πρὸς τὴ γήινη καὶ οὐράνια Βασιλεία Θεοῦ. («ἡ Ὁρθοδοξία» ἀλληγορικὰ ψηφ. ὅσο καὶ «Σάβρα»). Ὄντας ὑπηρετικὰ ἔτσι οἱ Ἕλληνες «λαὸς Κυρίου» κάπως περαιτέρω ἱστορικὰ θὰ διδάξουν τὸν πρῶτο στυλο Ἀμαλήκ (αὐτοκρατορία), ἐμεῖς οἱ ποσοτικὰ μηδαμινοὶ Ἕλληνες, διότι μὲ τέτοιες ἐκπληκτικὲς ἀντιθέσεις δοξάζεται ὁ Κύριος τῆς Ἰστορίας. Λοιπὸν «Ἕλληνας ἡ ἐλπίς, λαὸς Κυρίου» ἀνταγωνιστικὰ ἰσοψηφίζεται μὲ τοῦ θηρίου τὸν ἀριθμὸ 666 σὺν «Α' στυλος Ἀμαλήκ», (1301), μὲ κοινὸ (δὶς) ἄθροισμα ψηφισμοῦ 1967. Οἱ ὅσοι ἀπὸ τὶς αὐτοκρατορίες εἶναι ἠθικὰ σὲ θέση νὰ νιώθουν τὰ πολλαπλὰ μαθήματα τῆς Ὁρθοδοξίας ἀσφαλῶς θὰ χαίρωνται ἐξυπηρετούμενοι. Δυστυχῶς ὁμως, σύμφωνα μὲ τὴν παραβολὴ τῶν ζιζανίων (Ματθαίου κεφάλαιο 13), μέχρι καιροῦ

πρέπει στον ίδιο αγρό να συν-υπάρχουν ο θεοκίνητος σίτος και τα σατανοκίνητα ζιζάνια, όπου, όπως λέγει ο Κύριος, «ο αγρός είναι ο κόσμος», ο μέχρι καιρού πάσχων κόσμος, κάθε λαός, κάθε έθνος, κάθε κοινωνία, κάθε κράτος, λίγο ή πολύ. Μάλιστα στην έννοια κόσμος κάπως περιλαμβάνονται και οι τόποι των ψυχών που δεν σαρκοφορούν (μεταθανάτια), διότι και αυτοί οι τόποι περιμένουν την έσχατοκαιρική κάθαρση, αφού ή ανθρώπινη ζωή είναι δίπλευρη, με δυο πραγματικότητες αναπόφευγες: μία με πνεύμα-ψυχή που σαρκοφορεί, και μιά άλλη (περαιτέρω) με πνεύμα-ψυχή που δεν σαρκοφορεί (άφανής αυτή, μεταθανάτια, όχι άυλη διότι έχει σώμα. Κορινθ. Α' 15, 40-54).

Χρέος μας των χριστιανών είναι να ξεχωρίζουμε τον έμαρτωλό από την άμαρτία, τον είδωλολάτρη μαμωνόδουλο από τη μαμωνοδουλεία του, τον άθεο από την άθεια του. Άλλά να το ξεχωρίζουμε ένεργητικά έξυπηρετικά: αγαπώντας τον άνθρωπο (αφού όλοι είμαστε άτελείς και άμαρτωλοί) και ταπεινά βοηθώντας τον να έκχριστιανιστή στην ουσία του είνε του, δηλαδή στην πάσα συμπεριφορά του. Και πολύ να θυμάμαστε ότι δεν είμαστε έμεις ο Κριτής ο κρίνων και καταδικάζων, αλλά ο ΑΓΙΟΣ, ο μόνος κατ' αξία Κριτής, ο Κύριος της Ίστορίας, ο κυρώνων τις κυρώσεις Του... Μέσα όμως από τη Βίβλο και τους Πατέρες και την άνόθευτη παράδοση, μπορούμε και πρέπει ένεργητικά να άντλούμε δύναμη, πνεύμα, πίστη, ύπηρετική μαχητικότητα, ισχυρότητα τείνοντας να έχωμε Θεοξάρτητη χριστεπιστημονική και χριστελληνική ό ν τ ό τ η τ α, και ΟΧΙ να είμαστε έθελόδουλα ξενόδουλα άνδρείκελλα σε όποιοδήποτε κουκλοθέατρο σκιών, όποιασδήποτε προέλευσης. Τά ψευτοεπιχειρήματα των δυο σαθρών (και κάποτε μελλοθάνατων) κόσμων κάπως συνοψίζονται στην άκόλουθη άμαρτωλή πλάνη τους, και για τους δυο κόσμους (άντι-κοσμους): «Μόνο έμεις έχομε άληθινή έλευθερία, και μόνο έμεις είμαστε ο αξιος να επιζήση πολιτισμός, και λοιπόν ή ιστορική πορεία του αντίπαλου κόσμου πού πάει να μās άρηθή την ύπαρξη πρέπει να άφανιστή, άργά ή γρήγορα όπως μās συμφέρει». Έτσι πλανεμένα και άπατηλά σκέπτονται και οι δυο αντίπαλοι κόσμοι. Λογαριάζουν χωρίς τον Ξενοδόχο ένώ τσακώνονται σε ξένον άχερώνα αυθαίρετα. Διότι «του Κυρίου ή γή και τό πλήρωμα αυτής», και ο Κύριος της Ίστορίας στον φθάσαντα έσχατο καιρό θα τους διδάξη τά δέοντα, κατ' άρχή φιλόανθρωπά Του, εύτυχώς. Θα τους διδάξη κατ' άρχή να μάθουν να φοβούνται τον Κύριο και τον Θεάνθρωπο Χριστό Του, διότι «άρχη σοφίας φόβος Κυρίου». Και άλλοίμονο σε όποιονδήποτε έπιμείνη να μη θέλη να σέβεται-φοβάται τον ΑΓΙΟ (δηλαδή να είναι έμπρακτα και άμετανόητα μισάνθρωπος). Ίδεολογικός κληρονόμος του πλουνήτη είναι ΜΟΝΑΧΑ ή Τρίτη Κατάσταση ΑΓΙΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ.

Στον Άθω (όπου ο γράφων ταπεινά έμαθήτευσε) καλούν τη χερσό-

νησο όπου «*συνεθλάσθη*» ή δύναμη του *Ξέρξη*, «*κῆπος Παναγίας*», ποιητική έκφραση για «*βασιλείον Παναγίας*», όπου σύμφωνα με τους Χαιρετισμούς ή Παναγία θεωρείται και σαν «*Διάνοια*», πρὸς τιμὴ τῆς ἀπὸ τὸν Κύριο ἀπέραντα τιμηθείσης *Μητέρας*, τῆς Θεοτόκου μητέρας-παρθένου. Συμβαίνει οἱ εἰπωμένες τρεῖς φράσεις («*κῆπος διανοίας*» ή τρίτη, ἀφορώντας τουλάχιστο τῆ χιλιετία τοῦ Ἰθω) νά ψηφίζουν 724 μονάδες ή καθεμιά, ὅσο και ή φράση «*Θεῖον πῦρ*», κάπως ἀλληλένδετα με τὰ λεγόμενα στή *σελ. 81*. «*Μήτηρ Θεοῦ Κυρίου*» ψηφίζει τὸν ὀριακά κρίσιμο χρόνο-ἀριθμὸ 1940, ὄχι τυχαία δαφνογραμμένο για τὴν Ὀρθόδοξη Ἑλλάδα τὴν πάντοτε φιλελεύθερη και λοιπὸν ἀντιφασιστική (ἀντιδικτατορική). «*Ζωοδόχος Παναγία*» ψηφ. ἀκριβῶς 1821 + 146 ἴσον 1967, ὅσο και «*Ζωοδόχος Διάνοια*». «*Πηγῆς προσευχῆς*» ψηφ. 1962. «*Σινᾶ 261*» σὺν ή κλειδα «549», ἴσον «Ἰθω», και «Ω.», και «*κέρας Θεοῦ*», και «*τὸ Ὄρος*», 810 μονάδες καθενα. Και προσθέτοντας «*Κυρίου 1000*», και 161 (σελ. 76 ψηλά), ὅσο ψηφ. «*Ἑλλην Ἄβελ*», προκύπτει 1971. Οἱ ψηφισμοὶ δὲν ὑποχρεώνουν, δὲν ἀφοροῦν ἀποδείξιμη ἐπιστήμη κατ' ἀρχή, ὑπηρετοῦν ὁμως τὴν πίστη μυητικά ή μυστικά, και λοιπὸν χρειάζονται Θεοδοξάζοντας.

Ἄς ὑπάρξη λοιπὸν ἀνοχή και για τὸ (πανάρχαιο) ψηφίζειν. Στὸν εἰπωμένο ἀριθμὸ 1971 ἰσοψηφίζεται ὁ Βιβλικὸς ἀριθμὸς 430 (σελ. 34 μέσο και χαμηλά) ὅταν τοῦ προσθέσωμε 1541 μονάδες. Ὄποτε «*χριστιανὸς ἀριθμὸς*», και «*χριστιανὸς νόμος*», (1541 + 430), και (στὴν ἀλληγορική τοῦ ναοῦ περιγραφή, Βασιλέων Α', 7, 41-42, ἐδῶ σελ. 64 μέσο και 68 ψηλά) «*στύλος ἄνθος-νόμος γῆ*», ψηφ. 1971. Πάνω στὸν ἀλληγορικὸ στύλο βασιζέται μιὰ «*σφαῖρα ἐπίθεμα*» συμβολίζοντας τὴ γῆ. Τὸ ἄνθος (ψηφ. 330) εἶναι οὐσιαστικά ἀνθοκαρπισμένο ἴσον ἀξιοποιημένο· εἶναι ρόδι πού ἀλληγορεῖ τὸν Ἰησοῦ Χριστό. «*Ἄνθος ροιῆς*» (ροδιᾶς), ἤδη σπουδαῖο στὴν κρυπτικά χριστοκεντρική μύηση τῶν Ἑλευσίνιων μυστήριων τῆς ἔλευσης τοῦ Ἰησοῦ, ψηφίζει ὅσο και «*ΙΗ. ΧΡ.*», 718 μονάδες, ὅσο και τὸ τῆς συν-ἀφορώμενης «*Μητρός*» (718). Βιβλικά ὁ Κύριος συμβολίζεται με ἄνθος και με τὸν ὠραιότατο δυνατὸ καρπὸ: τὸ ρόδι, τὸ ἀρχαῖο πνευματικὸ σύμβολο τοῦ γάμου, πού ἐσωτερικά του εἶναι ἕνας ἱερὸς καρπὸς θαῦμα-ὁμορφιάς, ὅπως και ή σύνολη Βιβλικά χριστοκεντρική μύηση. (Σελ. 79 ψηλά. Ἰσαίας 11, 1 τῶν Ο', και Βασιλ. Α' 7, 41-42).

«*Λίθος... κεφαλὴν γωνίας*» [Πράξεις 4, 11, Ψαλμὸς 117 (118) 22, Ἰσαίας 28, 16, Λουκᾶς 20, 17, κλπ.], ψηφ. 1997. Και συναφῶς Ματθαίου 21, 41-44, οἱ μετὰ τοὺς Ἑβραίους κληρονόμοι γεωργοὶ Του εἶναι οἱ Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι σὺν δυὸ φορές ἱστορικά Θεοδοξάζοντας (στὶς ἀντίστοιχες δυὸ Παρουσίες Του, τουλάχιστο), ἐννοοῦνται στὸ στίχο «*καὶ τὸν ἀμπελῶνα ἐκδώσεται ἀλλοῖς γεωργοῖς, οἵτινες ἀποδώσουσιν αὐτῷ τοὺς*